

MELCHIOR WATHELET

F TANÁCSNOK INDÍTVÁNYA

Az ismertetés napja: 2015. szeptember 16.(1)

C-419/14. sz. ügy

WebMindLicenses Kft.

kontra

Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kiemelt Adó és Vám F igazgatóság

(a F városi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság [Magyarország] által benyújtott elzetes döntéshozatal iránti kérelem)

„Közös hozzáadottértékadó-rendszer – Szolgáltatásnyújtás – Know-how-val kapcsolatos licencszerződés valós gazdasági tartalma – Az adóigazgatási eljárásban folytatott titkos adatgyűjtés alapjogokkal való összeegyeztethetősége – A tagállami adóhatóságok együttműködési kötelezettsége”

I – Bevezetés

1. Bár a jelen elzetes döntéshozatal iránti kérelem azon ügyek sorába illeszkedik, amelyek az adóügyek (jelen esetben a hozzáadottérték-adó, a továbbiakban: héa) területén a joggal való visszaélés fogalmának értelmezésével kapcsolatban várnak választ, érdekes kérdéseket vet fel a tagállamok adóztatási jogköre és az Európai Unió alapjogi chartája (a továbbiakban: Charta) közötti kapcsolódási pontokat, különösen a Charta 7. cikkében említett magán- és a családi élet tiszteletben tartásához való jogot, valamint a 8. cikkében említett személyes adatok védelméhez való jogot illetően is.

II – Jogi háttér

A – *Az uniós jog*

2. A közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv(2) (a továbbiakban: héairányelv) 24. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) »Szolgáltatásnyújtás« minden olyan tevékenység, amely nem minősül termékértékesítésnek.

(2) »Távközlési szolgáltatás« a jelek, az írás, a képek és a hangok, illetve bármilyen formájú adat vezetékes, rádióhullám, optikai vagy egyéb elektromágneses rendszer útján történő továbbításával, kibocsátásával, illetve vételével kapcsolatos szolgáltatások, ideértve az

adási, sugárzási vagy vételi kapacitások használati jogának átruházását, illetve átengedését is, beleértve a globális információs hálózatokhoz való hozzáférés biztosítását.”

3. 2009. július 24-től 2009. december 31-ig hatályos változata szerint az említett irányelv a 43. cikkében úgy rendelkezett, hogy „[a] szolgáltatásnyújtás teljesítési helye az a hely, ahol a szolgáltatást nyújtó gazdasági tevékenységének székhelye vagy állandó telephelye van, ahonnan a szolgáltatást nyújtja, vagy ezek hiányában, ahol lakóhelye vagy szokásos tartózkodási helye található”.

4. 2010. január 1-jétől 2012. december 31-ig hatályos változata szerint az említett irányelv 45. cikke úgy rendelkezett, hogy „[n]em adóalanyok részére nyújtott szolgáltatás teljesítési helye az a hely, ahol a szolgáltatást nyújtó gazdasági tevékenységének székhelye van. Mindazonáltal, amennyiben ezen szolgáltatásokat a szolgáltatást nyújtó olyan állandó telephelyén nyújtották, amely a gazdasági tevékenységének székhelyétől eltérő helyen van, ezen szolgáltatásnyújtás teljesítési helye az a hely, ahol az állandó telephely található. Ilyen székhely vagy állandó telephely hiányában a szolgáltatásnyújtás teljesítési helye az a hely, ahol a szolgáltatást nyújtó állandó lakóhelye vagy szokásos tartózkodási helye van”.

5. 2009. július 24-től 2009. december 31-ig hatályos változata szerint, az említett irányelv az 56. cikkében a következőket írta elő:

„(1) A következő szolgáltatások esetében, amelyeket a Közösségen kívül letelepedett megrendelőnek, vagy a Közösségen belül, de a szolgáltatást nyújtó tagállamtól eltérő tagállamban letelepedett adóalanyoknak nyújtanak, a szolgáltatás teljesítési helyének az a hely minősül, ahol a megrendelő gazdasági tevékenységének székhelye vagy azon állandó telephelye található, amely részére a szolgáltatást nyújtják vagy ezek hiányában, ahol a lakóhelye vagy szokásos tartózkodási helye van:

[...]

k) elektronikus úton nyújtott szolgáltatások, különösen a II. mellékletben meghatározottak;

[...]”

6. Az említett irányelv 59. cikkének szövege, annak 2010. január 1-jétől 2012. december 31-ig hatályos változata szerint a következő volt:

„A[z Unió]n kívül letelepedett, vagy a Közösségen kívül állandó lakóhellyel vagy tartózkodási hellyel rendelkező nem adóalanyok részére nyújtott alábbi szolgáltatások teljesítési helye az a hely, ahol az adott személy letelepedett, állandó lakóhelye vagy szokásos tartózkodási helye van:

[...]

k) elektronikus úton nyújtott szolgáltatások, különösen a II. mellékletben meghatározottak;

[...]”

7. A héairányelv két említett változatában e II. melléklet a következő szolgáltatásokat foglalta magában:

- „1. Webhelyszolgáltatások biztosítása, webhosting, programok és felszerelések távkarbantartása;
2. szoftverértékesítés és -frissítés;
3. képek, szövegek és információk, valamint adatbázis-hozzáférés szolgáltatása;
4. zenék, filmek és játékok biztosítása, beleértve a szerencsejátékokat, valamint a politikai, kulturális, művészeti, sport-, tudományos és szórakoztató műsorszolgáltatások és események szolgáltatása;
5. távoktatás.”
8. Az említett irányelv 273. cikke a következőképpen rendelkezik:

„A tagállamok megállapíthatnak más kötelezettségeket is, amelyeket szükségesnek ítélnék a HÉA pontos behajtása és az adócsalás megakadályozása érdekében, arra a követelményre is figyelemmel, hogy az adóalanyok által teljesített belföldi és tagállamok közötti ügyleteket egyenlő bánásmódban kell részesíteni, és feltéve, hogy az ilyen kötelezettségek nem támasztanak a tagállamok közötti kereskedelemben a határátlépéssel összefüggő alaki követelményeket.

Az első bekezdésben említett lehetőséget nem lehet a 3. fejezetben meghatározott kötelezettségeket meghaladó további számlázási kötelezettségek elírására felhasználni.”

9. A hozzáadottérték-adó területén történő közigazgatási együttműködésről és csalás elleni küzdelemről szóló, 2010. október 7-i 904/2010/EU tanácsi rendelet (átdolgozás)(3) (a továbbiakban: 904/2010 rendelet) a 7. cikkében a következőképpen rendelkezik:

„(1) A megkeresett hatóság kérésére a megkeresett hatóság átadja az 1. cikkben említett információkat, beleértve az egyedi esetekre vonatkozókat is.

(2) Az (1) bekezdésben említett információátadás céljából a megkeresett hatóság elvégzi az információ megszerzéséhez szükséges közigazgatási vizsgálatokat.

[...]

B – A magyar jog

10. Az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény 37. §-a a következőképpen rendelkezik:

„(1) Adóalany részére nyújtott szolgáltatások esetében a teljesítés helye az a hely, ahol a szolgáltatás igénybevevője gazdasági céllal letelepedett, gazdasági célú letelepedés hiányában pedig az a hely, ahol lakóhelye vagy szokásos tartózkodási helye van.

(2) Nem adóalany részére nyújtott szolgáltatások esetében a teljesítés helye az a hely, ahol a szolgáltatás nyújtója gazdasági céllal letelepedett, gazdasági célú letelepedés hiányában pedig az a hely, ahol lakóhelye vagy szokásos tartózkodási helye van.”

11. E törvény 46. §-a a következőképpen rendelkezik:

„(1) Az e §-ban meghatározott szolgáltatások nyújtásánál a teljesítés helye az a hely, ahol ezzel összefüggésben a szolgáltatást igénybevevő nem adóalany letelepedett, letelepedés hiányában pedig, ahol lakóhelye vagy szokásos tartózkodási helye van, feltéve, hogy ez a Község területén kívül van.

(2) Az e § alkalmazása alá tartozó szolgáltatások a következők:

[...]

- i) telekommunikációs szolgáltatások;
- j) rádiós és audiovizuális médiaszolgáltatások;
- k) elektronikus úton nyújtott szolgáltatások.

(5) E § alkalmazásában elektronikus úton nyújtott szolgáltatás különösen:

- a) elektronikus tárhely rendelkezésre bocsátása, honlap tárolása és üzemeltetése, valamint számítástechnikai eszköz és program távkarbantartása,
- b) szoftver rendelkezésre bocsátása és frissítése,
- c) kép, szöveg és egyéb információ rendelkezésre bocsátása, valamint adatbázis elérhetővé tétele,
- d) zene, film és játék – ideértve a szerencsejátékokat is – rendelkezésre bocsátása, valamint politikai, kulturális, művészeti, tudományos, sport és szórakoztatási célú médiaszolgáltatás, illetve legilyen célú események közvetítése, sugárzása,
- e) távoktatás,

feltéve, hogy a szolgáltatás nyújtása és igénybevétele globális információs hálózaton keresztül történik. A szolgáltatás nyújtója és igénybevevője közötti, ilyen hálózaton keresztüli kapcsolat felvétele és tartása – ideértve az ajánlat tételét és elfogadását is – azonban önmagában még nem elektronikus úton nyújtott szolgáltatás.”

12. A Nemzeti Adó- és Vámhivatalról szóló 2010. évi CXXII. törvény 51. §-a értelmében:

„(1) A [Nemzeti Adó- és Vámhivatal] bünyűfőigazgatósága és a bünyűfőigazgatóság középfokú szervei (a továbbiakban: felhatalmazott szervek) a Be. által a [Nemzeti Adó- és Vámhivatal] nyomozóhatósági hatáskörébe utalt bünyűfőigazgatósági elkövetésének megelőzésére, megakadályozására, felderítésére, megszakítására, az elkövető kilétének megállapítására, elfogására, tartózkodási helyének megállapítására, bizonyítékok megszerzésére, valamint a bünyűfőigazgatósági eljárásban résztvevők és az eljárást folytató hatóság tagjainak, az igazságszolgáltatással együttműködő személyek védelme érdekében – e törvény keretei között – titokban információt gyűjthetnek.

(2) Az (1) bekezdés alapján tett intézkedések, az abban érintett természetes és jogi személyek, valamint jogi személyiséggel nem rendelkező szervezetek adatai nem hozhatók nyilvánosságra.

(3) A felhatalmazott szervek, valamint a beszerzett adat és az információgyűjtés ténye tekintetében az ügyész és a bíró a titkos információgyűjtés során – külön engedély nélkül – megismerhetik a minősített adat tartalmát.”

13. Az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény 97. §-ának (4) és (6) bekezdése pontosítja:

„(4) Az ellenőrzés során a tényállást az adóhatóság köteles tisztázni és bizonyítani, kivéve, ha törvény a bizonyítást az adózó kötelezettségévé teszi.

[...]

(6) Az adóhatóság a tényállás tisztázása során az adózó javára szolgáló tényeket is köteles feltárni. A nem bizonyított tény, körülmény – a becslési eljárás kivételével – az adózó terhére nem értékelhető.”

III – Az alapeljárás és az elzáró döntéshozatalra elterjesztett kérdések

14. Gattyán Gy. Z. egy olyan know-how megalkotója,⁽⁴⁾ amelyet 2008. január 28-án átruházott az örökösödési okokból alapított, lichtensteini székhelyű Prime Web Tech Stiftung alapítványra. Gattyán Gy. Z. ezenfelül az alapeljárás felperesének, a WebMindLicenses Kft.-nek (a továbbiakban: WebMindLicenses) vezető tisztségviselő tagja, amely gazdasági társaságot 2009. július 23-án jegyezték be Magyarországon, és amely társaság a Docler-csoport tagja.

15. 2008. február 28-án az alapeljárás tárgyát képező know-how hasznosítási jogát licencszerződéssel átruházták a portugál Lalib-Gaesto e Investiments Lda-ra (a továbbiakban: Lalib), amely társaság egy, az online szolgáltatásnyújtások nemzetközi üzemeltetése és felépítése területén nagy tapasztalattal rendelkező francia állampolgár üzleti érdekeltségébe tartozik.

16. E know-how-t 2008. október 1-jén a szintén Gattyán Gy. Z. érdekeltségébe tartozó, portugál Hypodest Patent Development Company nevű társaság szerezte meg.

17. A Hypodest Patent Development Company 2009. szeptember 1-jén ingyenesen átruházta e know-how-t a frissen alapított WebMindLicenses részére.

18. Ugyanezen a napon a WebMindLicenses ugyanezen know-how hasznosítására szerződést kötött a Lalibbal, amelynek alapján ez utóbbi tovább folytathatta a know-how hasznosítását.

19. A licencszerződés kikötései szerint a know-how folyamatos frissítéséről és továbbfejlesztéséről a WebMindLicenses gondoskodott, a Docler-csoportba tartozó egyik céggel kötött fejlesztési szerződés alapján.

20. A Lalib a szóban forgó know how t különböz , internetes honlapokon (közülük a legjelent sebb a livejasmin.com volt) hasznosította, amelyek a világ minden tájáról szolgáltatást nyújtó „performerekt l” származó, feln tt tartalomszolgáltatást kínálnak. A hea vonatkozásában a szolgáltatásnyújtás abból áll, hogy a „performerek” chatelnek az ügyfelekkel, vagyis a „memberekkel”, és él webkamerás el adásokat tartanak a részükre. A szolgáltatás igénybevételéhez a „memberek” – hitelkártyával vagy más elektronikus fizetési módokkal – a Lalibnál a livejasmin.com internetes oldalon keresztül kreditsomagokat vásárolnak, amelyeket a „performerekkel” való chatelésre vagy a részükre kínált el adások megtekintésére használhatnak fel.

21. A „performerek” a Lalib-csoporthoz tartozó és az iparág bizonylatolási követelményei miatt felállított, Seychelles-szigeteki székhely Leandra Enterprises Inc. nev társasággal állnak szerz déses kapcsolatban. Díjazásuk az el adásaikra felhasznált kreditek értéke alapján történik.

22. 2012-ben a Lalib piaci érteken értékesítette a Docler-csoportba tartozó luxemburgi cég részére a know-how hasznosításához kapcsolódó szerz déseit, adatbázisait, ügyféllistáit, valamint menedzsement know-how-ját.

23. A WebMindLicenses el adása szerint a Lalib hasznosításba történ bevonását 2008-ban az indokolta, hogy a szóban forgó know-how-nak a Docler-csoporton belüli hasznosítása, az online tartalomszolgáltatás piaci terjeszkedése megrekedt amiatt a körülmény miatt, hogy a legnagyobb magyarországi bankkártya-elfogadó bankok abban az id szakban feln tt tartalomszolgáltatókkal nem kötöttek bankkártya-elfogadási szerz dést. Azok a bankok pedig, amelyek hajlandóak voltak ilyen típusú szolgáltatókkal szerz dés megkötésére, nem tudták a bankkártya-elfogadást olyan technikai paraméterekkel biztosítani, amely az érintett honlapok m kódéséhez szükséges volt. Ráadásul, a Docler-csoporton belül nem volt meg sem az a kapcsolatrendszer, sem az a szaktudás, amely a honlapok nemzetközi szint üzemeltetéséhez szükséges volt.

24. Azt követ en, hogy az els fokú adóhatóság (Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kiemelt Adózók Igazgatósága) 2009. törtévre, illetve a 2010. és 2011. évekre vonatkozóan adóellen rzést tartott a felperesnél, 2013. október 8-án kelt határozatával különféle adókat vetett ki a WebMindLicensesre, és 10 587 371 000 forint (HUF)(5) összeg adókülönbözet megfizetésére kötelezte, amelyb l 10 293 457 000 HUF(6) összeget hea címén, azzal az indokkal, hogy az általa beszerzett bizonyítékok alapján, a WebMindLicenses és a Lalib között létrejött licenciaszerz dés ténylegesen nem adta át a know-how hasznosítási jogát a Lalib részére, hiszen e know-how-t valójában a WebMindLicenses hasznosította, a livejasmin.com weblap által generált forgalom növekedéséhez szükséges döntéseket Gattyán Gy. Z. hozta, ezáltal úgy kell tekinteni, mintha a hasznosításra valójában Magyarországon került volna sor. Az els fokú adóhatóság a felperesre ezenfelül 7 940 528 000 HUF(7) összeg adóbírságot, valamint 2 985 262 000 HUF(8) összeg kése delmi pótlékot vetett ki.

25. E határozatot a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kiemelt Adó és Vám F igazgatóság – amely szintén úgy ítélte meg, hogy a know-how tényleges hasznosítása nem a Lalib javára és általa történt, és ennél fogva a licenciaszerz dés megkötésével a WebMindLicenses rendeltetésellenes joggyakorlást valósított meg, amely a magyar adójogszabályok megkerülésére irányult a célból, hogy az alacsonyabb portugáliai adókulcs(9) nyújtotta el nyökben részesüljön – részben megváltoztatta. E következtetés alátámasztásaként többek között kiemelte, hogy a WebMindLicensesnek sosem volt olyan szándéka, hogy a Lalib

kiaknázza a m ködtetés révén a know-how hasznosításából származó el nyöket; szoros személyi összefonódások álltak fenn a know-how jogosultja és a weblap tényleges üzemeltetését végz alvállalkozók között; a Lalib irracionális gazdálkodást, szándékoltan veszteséges tevékenységet folytatott, és nem rendelkezett önálló hasznosítási képességgel.

26. E határozatok meghozatalakor a magyar adóhatóságok a más magyar hatóságok által titkos adatgy jtéssel beszerzett bizonyítékokra támaszkodtak.

27. Az adóigazgatási eljárással párhuzamosan a nemzeti adó- és vámhatóság nyomozati szerve büntet eljárást indított. Ezen eljárás keretében a nyomozóhatóság, nyomozási bírói engedéllyel, több személy – köztük Gattyán Gy. Z., a WebMindLicenses jogi képvisel je, könyvel je és a Lalib tagja – telefonbeszélgetéseit lehallgatta, valamint lefoglalta és elmentette a WebMindLicenses e-mailjeit, ez utóbbiakat bírói engedély nélkül, amint azt a tárgyaláson az els fokú adóhatóság és a magyar kormány el adta.

28. A tárgyaláson a WebMindLicenses közölte, hogy 2013 augusztusában, vagyis még a 2013. október 8-án kelt határozat meghozatala el tt, az els fokú adóhatóság egy jegyz könyvet küldött meg a részére, az adóigazgatási eljárás ügyiratainak részét képez mellékletként, amely a büntet eljárás keretében megszerzett bizonyítékokat tartalmazta, és amelyekkel kapcsolatban ezen adóhatóság a számára meghallgatási lehet séget biztosított.

29. Az említett mellékletek magukban foglalták az összes lefoglalt e-mailt (összesen 71-et), valamint az eredetileg kiválasztott 89 telefonbeszélgetésb l 27 telefonbeszélgetés átíratát.

30. Mivel a büntet eljárás még nem került (bírósaági) vizsgálati szakaszba, a WebMindLicenses még nem ismerhette meg a büntet eljárás ügyiratainak összességét.

31. A WebMindLicenses keresetet indított a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kiemelt Adó és Vám F igazgatóság határozata ellen, vitatva a joggal való visszaélés fennállását, valamint a büntet eljárás keretében titkos adatgy jtéssel megszerzett azon bizonyítékok felhasználását, amelyekhez nem férhetett hozzá.

32. A F városi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság azzal kapcsolatban arra a kérdésre keresi a választ, hogy melyek a héairányelv alkalmazásában a szolgáltatásnyújtó személyének megállapítása és a szolgáltatásnyújtás helyének meghatározása szempontjából figyelembe veend körülmények olyan esetben, mint az alapeljárás tárgyát képez , amelyben egy adott típusú, valós idej szolgáltatást interneten keresztül kínálnak, az a világ bármely pontjáról nyújtható és elérhet , és amely szolgáltatás nyújtása a vizsgált id szakban sajátos technikai és jogi kötöttségeknek volt alárendelve.

33. A Cadbury Schweppes és Cadbury Schweppes Overseas ítéletre (C-196/04, EU:C:2006:544), valamint a Newey-ítéletre (C-653/11, EU:C:2013:409) figyelemmel a kérdést el terjeszt bíróság ezenfelül a joggal való visszaélést illet en arra a kérdésre keresi a választ, hogy – a héairányelv, illetve a letelepedés és a szolgáltatásnyújtás szabadsága szempontjából – miként kell elvégezni az olyan szerz déses konstrukció vizsgálatát, mint amely az alapügy tárgyát képezi.

34. Ezenfelül e bíróság azt kérdezi, hogy a héairányelv céljaiból, valamint a hatékonyság elvéb l következik-e, hogy az adóhatóságnak rendelkeznie kell az adók hatékony

beszedéséhez szükséges eljárási eszközökkel, ideértve a kizárólag azon hatóságok révén megismert adatok begyűjtésének módszereit is, amelyek ezen adatgyűjtést végzik, és megismerheti a büntető eljárás keretében megszerzett bizonyítékokat, valamint azokat felhasználhatja a közigazgatási határozat alátámasztásaként. Ennek keretében a kérdést elterjesztő bíróság az Åkerberg Fransson-ítéletre (C-617/10, EU:C:2013:105) való hivatkozással különösen azt kérdezi, hogy melyek a Charta rendelkezései által a tagállamok intézményi és eljárásjogi autonómiáját illetően felállított korlátok.

35. Végezetül a kérdést elterjesztő bíróság szerint az alapügy felveti azt a kérdést is, hogy a tagállami adóhatóságnak milyen módon kell eljárnia a határokon átnyúló közigazgatási együttműködés keretében olyan esetben, amikor a héát már valamely másik tagállamban megfizették.

36. E körülmények között a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság az eljárás felfüggesztéséről határozott, és a következő kérdéseket terjesztette elzetes döntéshozatal céljából a Bíróság elé:

„1. A [...] [héairányelv] 2. cikk[e] (1) bekezdés[ének] c) pontja, 24. cikk[ének] (1) bekezdése és 43. cikke alkalmazásában a héa szempontjából szolgáltatást nyújtó személy megállapítása során az ügylet mesterséges, valós gazdasági és kereskedelmi tartalmat nélkülöző, kizárólag adóelnyerő megszerzését célzó [jellegének] vizsgálatában van-e az értelmezésben annak jelentősége, hogy az alapügyben fennálló helyzetben a licencbe adó gazdasági társaság vezető tisztségviselője és 100%-os tulajdonosa az a magánszemély, aki a licencszerzővel déssel egyébként átruházott know-how megalkotója?

2. Ha az 1. kérdésre adott válasz igenlő, a [héairányelv] 2. cikk[e] (1) bekezdés[ének] c) pontja, 24. cikk[ének] (1) bekezdése és 43. cikke alkalmazásában és a visszaélősszer gyakorlat megállapításában van-e jelentősége annak, hogy e magánszemélynek informálisan lehet vagy van befolyása a licencbe vevő gazdasági társaság általi hasznosítás módjára, annak üzleti döntéseire? E körben az értelmezésben szerepet játszhat-e az a körülmény, [hogy] a know-how megalkotója egyébként szakmai tanácsadással, a know-how fejlesztésére vagy hasznosítására vonatkozó tanácsaival közvetlenül vagy közvetve részt vesz vagy részt vehet a know-how-n alapuló szolgáltatás nyújtásával kapcsolatos üzleti döntésekben?

3. Az alapügyben szereplő körülmények alapján – figyelemmel a 2. kérdésben foglaltakra – a héa szempontjából szolgáltatásnyújtó személy megállapítása során az alapul fekvő szerződéses ügylet vizsgálata mellett van-e szerepe annak, hogy a know-how megalkotója mint magánszemély befolyást, illetve meghatározó befolyást vagy irányítást gyakorol-e a know-how-n alapuló szolgáltatásnyújtás módjára?

4. Ha a 3. kérdésre adott válasz igenlő, a befolyás és irányítás mértékének meghatározásában milyen körülmények vehetők figyelembe, illetve milyen kritériumok alapján állapítható meg, hogy [a know-how megalkotója] meghatározó befolyást gyakorol a szolgáltatásnyújtásra, és az alapul fekvő ügylet valós gazdasági tartalmát a licencbe adó vállalkozás számára végezték?

5. Az alapügyben foglalt helyzetben az adóelnyerő megszerzésének vizsgálatakor az ügyletben érintett gazdasági szereplők személye[s] kapcsolatainak értékelésében van-e jelentősége annak, hogy a kifogásolt adóelkerülést célzó szerződéses ügyletben részt vevő adózók jogi személyek, míg a [know-how-]hasznosítás stratégiai és operatív döntéseinek

meghozatalát a tagállami adóhatóság egy magánszemélynek tudja be, és ha igen, figyelembe kell-e venni, hogy a magánszemély e döntéseket mely tagállam területén hozta meg? Olyan körülmények esetén mint a jelen ügyben, ha megállapítható, hogy a felek szerződéses jogállása nem meghatározó, van-e jelentősége annak az értelmezésben, hogy a jelen internetalapú szolgáltatás nyújtásához szükséges technikai eszközök, személyi állomány, pénzügyi tranzakciók kezelését alvállalkozók végzik?

6. Ha megállapítható, hogy a licencszerződéses kikötések nem tükrözik a valós gazdasági tartalmat, a szerződéses kikötések átminősítése, és annak a helyzetnek a visszaállítása, amely a visszaélés gyakorlatot megtestesítő ügylet hiányában állt volna fenn, azt is magában foglalja-e, hogy a teljesítés helye szerinti tagállamot és így az adófizetési kötelezettség helyét a tagállami adóhatóság akkor is eltérően határozhatja meg, ha egyébként a licencbevevő adófizetési kötelezettségének a székhelye szerinti tagállamban az ott meghatározott törvényi feltételek szerint eleget tett?

7. Úgy kell-e értelmezni az EUMSZ 49. cikket és az [EUMSZ] 56. cikket, hogy a[zokk]al ellentétes, és a letelepedés és szolgáltatásnyújtás szabadságával való visszaélésnek minősülhet az alapügyben felmerült olyan szerződéses konstrukció kialakítása, amelyben az egyik tagállamban honos adóalany vállalkozás egy másik tagállamban honos adóalany vállalkozás számára licencszerződés útján bérbe adja egy interaktív internetalapú kommunikációs technológián alapuló felmért tartalomszolgáltatás nyújtásának know-how-ját és felhasználási jogát, olyan körülmények között, amikor a licencbevevő székhelye szerinti tagállam [héaterhelése] kedvezőbb az átruházott szolgáltatás tekintetében?

8. Olyan körülmények esetében, mint a jelen ügyben, milyen súllyal kell figyelembe venni a feltételezhetően elérhető adóelny mellett a licencbevevő vállalkozás által követett üzleti megfontolásokat, és e körben különösen van-e jelentősége annak az értelmezés szempontjából, hogy a licencbevevő gazdasági társaság 100%-os tulajdonosa és vezető tisztségviselője az a magánszemély, aki a know-how eredeti megalkotója?

9. Figyelembe vehető-e, és ha igen, milyen súllyal az alapügyben vizsgáltakhoz hasonló olyan körülmények a visszaélés magatartás vizsgálatakor[,] mint a kifogásolt ügylet tárgyát képező szolgáltatás bevezetésének és folytatásának technikai-infrastrukturális adottságai, a licencbevevő felkészültsége, személyi állománya az adott szolgáltatás nyújtására?

10. Úgy kell-e értelmezni a jelen ügy tényállása alapján a [héairányelv] 2. cikk[e] (1) bekezdés[ének] c) pontját, 24. cikk[ének] (1) bekezdését, 43. cikkét és 273. cikkét az EUSZ 4. cikk (3) bekezdésére és az EUMSZ 325. [cikkre] figyelemmel, hogy a hía teljes összegének hatékony és pontos beszedésére vonatkozó uniós tagállami kötelezettség tényleges érvényesülése és a tagállamok határain átnyúló adókijátszás és adókikerülés költségvetési veszteségének elkerülése érdekében, a szolgáltatásnyújtási ügylet esetén a szolgáltatásnyújtó személyének megállapítása végett a tagállami adóhatóság jogosult az adóigazgatási (közigazgatási) eljárásban foganatosított bizonyítási eljárás során az adóalannal szemben – az adóhatóság nyomozó szerve által büntető eljárás keretében – folytatott titkos adatgyűjtés során beszerzett adatok, információk, bizonyítási eszközök, így lehallgatási jegyzőkönyvek átvételére a tényállás felderítése körében[,] és arra, hogy ezeket felhasználja, és az adójogi következmények megállapítását erre (is) alapítsa, a tagállami adóhatóság közigazgatási határozatának bírósági felülvizsgálatát végző közigazgatási bíróság pedig a bizonyítékok körében – a bizonyítékok törvényességével együtt – ezeket értékelje?

11. Úgy kell-e értelmezni a jelen ügy tényállása alapján a [héairányelv] 2. cikk[e] (1) bekezdés[ének] c) pontját, 24. cikk[ének] (1) bekezdését, 43. cikkét és 273. cikkét az EUSZ 4. cikk (3) bekezdésére és az EUMSZ 325. [cikkre] figyelemmel a héa teljes összegének hatékony és pontos beszedésére vonatkozó uniós tagállami kötelezettség tényleges érvényesülése, valamint azon tagállami kötelezettség végrehajtása érdekében, amelynél fogva a tagállam köteles biztosítani az adóalanyokra rótt kötelezettségek tiszteletben tartását, hogy a tagállami adóhatóság rendelkezésére álló eszközök felhasználásának módja kapcsán biztosított mozgástér magában foglalja a tagállami adóhatóság azon jogát is, hogy az eredetileg b nüldözési céllal beszerzett bizonyítási eszközöket az adóelkerül magatartások visszaszorítása érdekében felhasználja akkor is, ha a nemzeti jog önmagában az adóelkerülési magatartások visszaszorítása érdekében a közigazgatási eljárásban történ titkos adatgy jtést nem teszi lehetővé, vagy a büntet eljárás során végzett titkos adatgy jtési tevékenységet a közigazgatási adóeljárásban nem szabályozott garanciális rendelkezésekhez köti, de egyébként a nemzeti jog alapján a közigazgatási hatóság a szabad bizonyítás elve alapján járhat el?

12. Kizárja-e a tagállami adóhatóság [10–11.] kérdésben szerepl jogkörének elismerését a Charta 52. cikk[ének] (2) bekezdésére figyelemmel az emberi jogok és alapvet szabadságok védelméről szóló, Rómában 1950. november 4-én aláírt európai egyezmény (a továbbiakban: EJEE) 8. cikk[ének] (2) bekezdése, vagy az adóelkerülés visszaszorítása érdekében az adóigazgatási eljárásban a titkos adatgy jtés eredményeinek felhasználása az »ország gazdasági jólétének« érdekében a hatékony adóbehajtás érdekében a jelen ügy körülményei alapján indokoltnak tekinthet ?

13. Amennyiben [a] 10–12. kérdésre adott válaszból az következik, hogy a tagállami adóhatóság a közigazgatási eljárásban az ilyen bizonyítási eszközöket felhasználhatja, a tagállami adóhatóságnak – a Charta 51. cikkének (1) bekezdésére figyelemmel a Charta 7. cikke, 8. cikke, 41. cikke és 48. cikke alapján – a megfelelő ügyintézéshez és a védelemhez való jog tényleges érvényesülése érdekében abszolút kötelessége-e az adóalany közigazgatási eljárásban történ meghallgatása, a beszerzett titkos adatgy jtés eredményeibe való betekintés biztosítása, valamint ezen bizonyítási eszközökben szerepl adatok beszerzése célhoz kötöttségének érvényre juttatása, vagy utóbbi körben a kizárólagos b nüldözési célú titkos adatgy jtés eleve kizárja az ilyen bizonyítási eszközök felhasználását?

14. A Charta 7. cikkének, 8. cikkének, 41. cikkének és 48. cikkének megsértésével beszerzett és felhasznált bizonyítási eszközök esetén – figyelemmel a Charta 47. cikkére – a hatékony jogorvoslatnak eleget tesz-e az olyan nemzeti jogi szabályozás, amely szerint az adóügyben hozott határozatok eljárásjogi jogszerűségének bíróság eltti vitatása csak akkor járhat sikerrel, és eredményezheti a határozat hatályon kívül helyezését, ha az eset körülményei alapján konkrét lehetőség áll fenn arra, hogy az eljárási szabálytalanság nélkül a megtámadott határozattól eltér határozat született volna, és ha az eljárási szabálytalanság ezenfelül egyúttal a felperest megillet anyagi jogi jogállást érint, vagy az ily módon elkövetett eljárási szabálytalanságok szélesebb körben veendő k figyelembe, függetlenül a Chartába ütköző eljárási szabálytalanságnak az eljárás eredményére gyakorolt hatásától?

15. A Charta 47. cikk[e] tényleges érvényesülésének feltétele-e, hogy az olyan eljárásjogi helyzetben[,] mint a jelenlegi, a tagállami adóhatóság közigazgatási határozatának bírósági felülvizsgálatát végző közigazgatási bíróság felülvizsgálhass[a] a büntet eljárásban titkos adatgy jtéssel b nüldözési céllal felvett bizonyítási eszközök beszerzésének jogszerűségét, különösen akkor, ha a párhuzamosan folyamatban lévő büntet eljárásban az eljárás alá vont

adózó ezen iratokat meg nem ismerhette, és [azok] törvényességét bíróság el tti nem vitathatta?

16. Tekintettel a 6. kérdésre is, úgy kell-e értelmezni a [...] 904/2010/EU [tanácsi rendeletet] a hozzáadottérték-adó területén történ közgazgatási együttm ködésr l és csalás elleni küzdelemr l – különös tekintettel annak (7) preambulumbekzdésére, amely szerint a befizetend adó beszedése érdekében a tagállamoknak közösen kell biztosítaniuk, hogy a héa helyesen kerüljön megállapításra minden tagállamban, tehát nemcsak ellen rizniük kell a saját területükön keletkez adókötelezettség megfelel teljesítését, hanem ezenkívül segítséget kell nyújtaniuk más tagállamoknak is a saját területükön folytatott tevékenység folytán más tagállamban keletkez adókötelezettség megfelel teljesítésének biztosításához is –[,] hogy az olyan tényállás alapján[,] mint [amely] a jelen ügyben [felmerült], az adóhiányt feltáró tagállami adóhatóság köteles megkereséssel fordulni annak a tagállamnak az adóhatóságához, amelyben az adóellen rzés alá vont adóalany adófizetési kötelezettségét már teljesítette?

17. Amennyiben a 16. kérdésre a válasz igenl , a tagállami adóhatóság által hozott határozatok eljárásjogi jogellenességének ezen az alapon, vagyis a tagállami társhatóság megkeresésének és az információgy jtés elmulasztásának bíróság el tti vitatása és megállapítása esetén milyen következményt kell alkalmaznia a tagállami adóhatóság által hozott közgazgatási határozatok bírósági felülvizsgálatát végz bíróságnak[,] figyelemmel [a] 14. kérdésben foglaltakra is?”

IV – A Bíróság el tti eljárás

37. A jelen el zetes döntéshozatal iránti kérelmet 2014. szeptember 8-án nyújtották be a Bíróság Hivatalához. A WebMindLicenses, a magyar és a portugál kormány, valamint az Európai Bizottság írásbeli észrevételeket nyújtott be.

38. 2015. július 13-án tárgyalás megtartására került sor, amelynek során a WebMindLicenses, a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kiemelt Adó és Vám F igazgatóság, a magyar és a portugál kormány, valamint a Bizottság el adta szóbeli észrevételeit.

39. 2015. augusztus 17-én kelt és a Bírósághoz ugyanaznap érkezett levelében a WebMindLicenses a szóbeli eljárás újbóli megnyitását kérte a Bíróságtól.

40. E kérelem alátámasztásaként a WebMindLicenses két, a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kiemelt Adó és Vám F igazgatóság által a tárgyaláson a részér l történt joggal való visszaélés fennállásának bizonyítása érdekében említett körülményre hivatkozik. El ször is az alapügy tárgyát képez know-how-t a portugál Hypodest Patent Development Company társaság állítólag 104 000 000 euró könyv szerinti értéken ruházta át a WebMindLicensesre, miközben azt maga 12 000 000 euró piaci értéken szerezte meg. Másodszor a Lalib a WebMindLicenseszel való együttm ködése során állítólag veszteséget szenvedett.

41. Ami az els körülményt illeti, a WebMindLicenses azt állítja, hogy azzal sem az alapeljárásban, sem a Bíróság el tti eljárásban nem foglalkoztak. Ami a második körülményt illeti, a WebMindLicenses azt állítja, hogy azt „nem a [WebMindLicenses és a Lalib között létrejött] ügylet mesterséges voltát alapvet en megalapozó körülményként mutatt[ák] be”, hiszen – a WebMindLicenses szerint – épp ellenkez leg, az utóbbi cég tevékenysége tette lehetővé a pozitív üzleti eredmények elérését.

42. Az eljárási szabályzat 82. cikkének (2) bekezdése úgy rendelkezik, hogy „[a] f tanácsnok indítványának ismertetését követően az elnök az eljárás szóbeli szakaszát befejezettnek nyilvánítja”.

43. E rendelkezésből az következik, hogy a szóbeli szakasznak az eljárási szabályzat 83. cikkén alapuló újbóli megnyitása iránti kérelemnek csak e szakasz lezárását követően van helye, amely e kérelem benyújtásakor még nem következett be.

44. Az említett kérelem így elfogadhatatlan.

45. Mindenesetre e két körülmény egyike sem tartozik számomra olyan jellegűnek, amely bármiféle kihatással lehetne a Bíróság döntésére, vagy amely a felek által meg nem vitatott olyan érvek minősülhetne, amelynek alapján kellene az ügyet eldönteni.

V – Elemzés

46. A kérdést elterjesztő bíróság tizenhét kérdést terjesztett a Bíróság elé, amelyek négy különböző probléma köré csoportosíthatók: a héairányelv szempontjából vett joggal való visszaélés, valamint az EUMSZ 49. cikk és az EUMSZ 56. cikk (1–5. és 7–9. kérdés), a kettős adóztatás veszélye (6. kérdés), a tagállami adóhatóságok közötti együttműködés (16. és 17. kérdés) és a párhuzamosan folyó büntető eljárás keretében titkos adatgyűjtéssel megszerzett bizonyítékok felhasználása az uniós jog és a Charta általános elveire figyelemmel (10–15. kérdés).

A – Az 1–5. és a 7–9. kérdéssel: a héairányelv szempontjából vett joggal való visszaélés, valamint az EUMSZ 49. cikk és az EUMSZ 56. cikk

47. Első öt kérdésével, valamint hetedik, nyolcadik és kilencedik kérdésével a kérdést elterjesztő bíróság a héavisszaélés fennállásának megállapítása(10) céljából figyelembeveendő releváns szempontokról kérdezi a Bíróság véleményét.

1. Az alkalmazandó elvek

48. Előljáróban emlékeztetni kell a Bíróság ezzel kapcsolatos releváns ítélkezési gyakorlatára.

49. A Halifax és társai ítélet (C-255/02, EU:C:2006:121) 74–77. pontjában a Bíróság a következőket mondta ki:

„74. [...] úgy tartozik, hogy a [héarendszerben] a visszaélésszerű magatartás megállapításához egyrészt az szükséges, hogy a hatodik irányelv és az azt átültető nemzeti jogszabályok vonatkozó rendelkezéseiben előírt feltételek formális fennállása ellenére az érintett ügyletek eredménye olyan adóelőny megszerzése legyen, amely ellentétes a fenti rendelkezések célkitűzéseivel.

75. Másrészt az objektív körülmények összességéből ki kell tartoznia, hogy a szóban forgó ügyletek elsődleges célja valamely adóelőny megszerzése. Ugyanis, [...] a visszaélésszerű magatartás tilalma nem releváns azokban az esetekben, amikor a végzett gazdasági tevékenységnek lehet más magyarázata is, mint pusztán az adóelőny elérése.

76. A nemzeti bíróság feladata annak megállapítása, hogy a nemzeti jog bizonyítási szabályaira figyelemmel – amennyiben általuk a közösségi jog hatékonysága nem sérül – fennállnak-e a visszaélés szer magatartás megállapításának feltételei az el tte folyó eljárásban [...].

77. Azonban a Bíróság az el zetes döntéshozatal iránti kérelem elbírálása során, szükség esetén pontosításokat adhat, amelyek célja, hogy iránymutatást adjanak a nemzeti bíróságnak az értelmezés során [...].”(11)

50. Ami e szempontok közül az els t illeti, nevezetesen azt a tényt, hogy a szóban forgó ügyletek célja olyan adóel ny megszerzése, amely ellentétes lenne a héairányelv rendelkezéseinek célkit zéseivel, a Bíróság kimondta, hogy „az adósemlegesség elvével és következésképpen az adólevonási rendszer céljával ellentétes lenne, ha az adóalanyoknak teljes egészben megengednék az el zetesen felszámított [héa] levonását abban az esetben, ha a rendes üzleti tevékenységük keretében a [...] [héairányelvnek] vagy az azt átültet nemzeti szabályozásnak a levonási rendszerre vonatkozó rendelkezéseivel összhangban álló ügylet alapján e [héa] levonása nem vagy csak részben lenne lehetséges”(12).

51. Ami a második szempontot illeti, nevezetesen azt, hogy az ügylet els dleges célja adóel ny megszerzése kell legyen, a Bíróság kimondta, hogy „a nemzeti bíróság az általa elvégzend értékelés keretében mérlegelheti az ügyletek tisztán mesterséges jellegét, valamint a kérdéses gazdasági szerepl k közötti jogi, gazdasági és/vagy személyes kapcsolatokat [...], mivel ezek az ismérvek a jellegükönél fogva jelzik, hogy az adóel ny megszerzése az alapvet cél annak ellenére, hogy egyébként esetleg fennállnak például a marketinggel, a szervezéssel vagy a biztosítékkal kapcsolatos gazdasági célok is”(13).

52. Ezenfelül a határokon átnyúló struktúrák esetében, amely a Halifax és társai ítélet (C-255/02, EU:C:2006:121), valamint a Part Service ítélet (C-425/06, EU:C:2008:108) alapjául szolgáló ügyekben nem állt fenn, a Bíróság úgy ítélte meg, hogy „a joggal való visszaélés tilalmára vonatkozó elv végeredményben tiltja a teljesen mesterséges, valós gazdasági tartalmat nélkülöz , kizárólag adóel ny megszerzését célzó megállapodásokat”(14).

53. Ugyanis, amint azt a Bíróság a Cadbury Schweppes és Cadbury Schweppes Overseas ítélet (C-196/04, EU:C:2006:544) 65. pontjában kimondta, „az [ellen rzött külföldi társaságokra] vonatkozó jogszabályokban el írt adóztatásnak [kizártnak kell lennie], ha az adótermészet indíték fennállásától függetlenül az [ellen rzött külföldi társaság] alapítása gazdasági valóságot tükröz”.

54. A Bíróság szerint valamely gazdasági társaság alapítása akkor tükröz gazdasági valóságot – ami kizárja a visszaélés fennállását –, ha „olyan valós letelepedéssel” jár, „amelynek célja gazdasági tevékenységek tényleges végzése a fogadó tagállamban”(15).

2. A jelen ügyre való alkalmazás

a) Az alapügy tárgyát képez szolgáltatás besorolása a héairányelv szempontjából

55. El ször is pontosítani kell, hogy amint arra a jelen indítvány 20. pontjában már utaltam, a szóban forgó héaköteles szolgáltatásnyújtás elektronikus úton nyújtott szórakoztató szolgáltatásokból áll, vagyis abból, hogy a „memberek” a livejasmin.com internetes honlapon

ellentételezés fejében chatelhetnek a „performerekkel”, illetve él webkamerás el adások tartására kérhetik ket.

56. Tehát a héairányelv 24. cikkének (1) bekezdésében említett szolgáltatásnyújtásról van szó.

57. A szolgáltatásnyújtás helyének meghatározásához el ször is meg kell jegyezni, hogy a héairányelv II. mellékletének 3. pontjában említett elektronikus úton nyújtott szolgáltatásról van szó („képek, szövegek és információk, valamint adatbázis-hozzáférés szolgáltatása”).[\(16\)](#)

58. Lévén, hogy jelen esetben olyan szolgáltatásról van szó, amelyet vagy az Európai Unión belül letelepedett, de nem adóalany igénybevev k, vagy az Unión kívül letelepedett igénybevev k részére nyújtanak, és az adóellen rzés tárgyát képez id szakban a szolgáltatásnyújtó, vagyis a Lalib, Portugáliában letelepedett társaság volt, a héairányelv 2009. július 24-t l 2009. december 31-ig hatályos változatának 43. cikkéb l, 56. cikkének (1) bekezdése k) pontjából, valamint a héairányelv 2010. január 1-jét l 2012. december 31-ig hatályos változatának 45. cikkéb l és 59. cikke (1) bekezdése k) pontjából az következik, miként azt a Bizottság is megjegyezte, hogy az Unióban letelepedett nem adóalanyoknak nyújtott ezen szolgáltatásokra kivetett héát Portugáliában kellett megfizetni, míg az Unión kívül letelepedett nem adóalanyoknak nyújtott szolgáltatások héamentesek voltak.

59. Amint azt a portugál kormány írásbeli észrevételeiben meger sítette, a Lalib Portugáliában eleget tett héakötelezettségeinek.

b) A joggal való visszaélés

60. Amint azt a Bíróság a Halifax és társai ítélet (C-255/02, EU:C:2006:121) 76. és 77. pontjában megállapította, a joggal való visszaélés esete fennállásának megállapítása a kérdést el terjeszt bíróság feladata, a Bíróság csupán pontosításokkal szolgálhat az el bbi által végzend értelmezéshez adott iránymutatás céljából. Ehhez a kérdést el terjeszt bíróságnak a jelen ítéletben meghatározott két szempontot kell megvizsgálania.

i) Az olyan adóel ny megszerzésével kapcsolatos szempontról, amelynek megadása ellentétes lenne az uniós jog célkit zéseivel

61. A kérdést el terjeszt bíróságnak el ször is meg kell állapítania, hogy „[...] a [héairányelv] és az azt átültet nemzeti jogszabályok vonatkozó rendelkezéseiben el írt feltételek formális fennállása ellenére az érintett ügyletek eredménye olyan adóel ny megszerzése [...], amely ellentétes a fenti rendelkezések célkit zéseivel”[\(17\)](#).

62. A héairányelv jelen ügy szempontjából releváns rendelkezéseinek (nevezetesen a héairányelv 2009. július 24-t l 2009. december 31-ig hatályos változata 43. cikke és 56. cikke (1) bekezdése k) pontjának, valamint a héairányelv 2010. január 1-jét l 2012. december 31-ig hatályos változata 45. cikke és 59. cikke (1) bekezdése k) pontjának) célja az Unióban letelepedett nem adóalanyok esetében a héának az elektronikus úton nyújtott szolgáltatásokra történ kivetése azon a helyen, ahol a szolgáltatást nyújtó személy gazdasági tevékenységének székhelye található,[\(18\)](#) az Unión kívül letelepedett nem adóalanyok részére nyújtott ugyanezen szolgáltatások esetében pedig azok adómentessé tétele.

63. Egyértelmű, hogy azzal, hogy a héafizetési kötelezettség keletkezésének helyeként a szolgáltatásnyújtók letelepedési helyét választotta, az uniós jogalkotó vállalta annak a kockázatát, hogy az elektronikus szolgáltatásokat nyújtó szolgáltatók azokban a tagállamokban fognak letelepedni, ahol a héakulcsok a legalacsonyabbak.

64. Ez annál is inkább így van, mivel az uniós jogalkotó nemrégiben módosította a héairányelvet annak érdekében, hogy kizárja az elektronikus szolgáltatásokat nyújtó személyek e választási lehetőségét. 2015. január 1-jétől kezdve az 58. cikk úgy rendelkezik, hogy „a nem adóalanyok részére [elektronikus úton nyújtott] szolgáltatások teljesítési helye az a hely, ahol az adott személy letelepedett, állandó lakóhelye vagy szokásos tartózkodási helye van”.

65. Véleményem szerint ahhoz, hogy azt a következtetést lehessen levonni, hogy a licencszerzés és megkötése a Lalibbal – amelynek következményeként a héát Portugáliában kell megfizetni – ellentétes a héairányelv célkitűzéseivel, a kérdést elterjesztő bíróságnak azt kellene megállapítania, hogy a licencszerzés és egy mesterséges szerződés, amelyet kizárólag abból a célból kötöttek, hogy azt a látszatot keltsék, hogy a szóban forgó szolgáltatásokat a Lalib nyújtja, miközben azokat valójában a WebMindLicenses nyújtotta, illetve azt, hogy a Portugáliában való letelepedés a Cadbury Schweppes és Cadbury Schweppes Overseas ítélet (C-196/04, EU:C:2006:544) 52–54. és 68. pontja értelmében véve valójában egyáltalán nem valósult meg.

66. Ugyanis, miként azt a Bíróság az RBS Deutschland Holdings ítéletének (C-277/09, EU:C:2010:810) 52. pontjában kimondta, „az, hogy a szolgáltatásokat az egyik tagállamban letelepedett társaság részére egy másik tagállamban letelepedett társaság nyújtotta, és hogy a létrejött ügyletek feltételeit az érintett gazdasági szereplők saját megfontolásai alapján választották meg, nem tekinthető joggal való visszaélésnek. [U]gyanis ténylegesen a szóban forgó szolgáltatásokat valós gazdasági tevékenység keretében [nyújtották]”.

67. Véleményem szerint az a tény, hogy az olyan társaság, mint a WebMindLicenses úgy dönt, hogy olyan független társaság szolgáltatásait veszi igénybe, mint a Lalib, amely olyan tagállamban telepedett le, ahol alacsonyabb a héakulcs, *önmagában* még nem minősül az EUMSZ 56. cikkben említett szolgáltatásnyújtás szabadságával való visszaélésnek.⁽¹⁹⁾

68. Ebben az összefüggésben a gazdasági szereplők oly módon is élhetnek az új és megillető szabadságokkal, amely lehetővé teszi számukra adóterhek minimalizálását, amennyiben a szóban forgó szabadság gyakorlása valósan minősül, vagyis a termékértékesítés, a szolgáltatásnyújtás, a tőkemozgás vagy a letelepedés valamely gazdasági vagy kereskedelmi tevékenység tényleges gyakorlásához kötődik.

69. A Bíróság emiatt állapította meg korábban több alkalommal, hogy „az adóalanyok általában szabadon választhatják meg azt a szervezeti struktúrát, és azokat a szerződéses feltételeket, amelyeket a legmegfelelőbbnek ítélnék gazdasági tevékenységük végzéséhez és adóterhek csökkentéséhez”⁽²⁰⁾.

70. Ez az elv fejez ki igen világosan a Weald Leasing ítéletben (C-103/09, EU:C:2010:804), amelynek szintén a héavisszaélésekkel kapcsolatos tilalom alkalmazása volt a tárgya. Ebben az ügyben a brit adóhatóságok úgy érveltek, hogy a lízingügyleteket a héa szempontjából úgy kell tekinteni, mint az adásvételeket. Ítéletének 34. pontjában a Bíróság kimondta, hogy „nem kifogásolható ugyanis az adóalannal szemben, ha olyan lízingügyletet

választ, amely [...] az t terhel adó megfizetésének id ben történ szétterítésében álló el nnyel jár a számára, ahelyett hogy az ilyen el nnyel nem járó adásvételi ügyletet alkalmazna, amennyiben az ilyen lízingügylethez kapcsolódó [héát] a jogszabályoknak megfelelő en teljes mértékben megfizeti”.

ii) Az olyan adóel ny fennállásának szempontjáról, amelynek megszerzése az alapügy tárgyát képez ügylet els dleges célja

71. A kérdést el terjeszt bíróságnak a Halifax és társai ítélet (C-255/02, EU:C:2006:121) 75. pontjában megállapított szempont alapján azt is meg kell vizsgálnia, hogy „a szóban forgó ügyletek els dleges célja valamely adóel ny megszerzése[-e]”. Ugyanis a Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint a joggal való visszaélés tilalmának elve csak „a teljesen mesterséges, valós gazdasági tartalmat nélkülöz , *kizárólag* adóel ny megszerzését célzó megállapodásokra irányuló magatartásokat” (21) hivatott megakadályozni.

72. E témakört illet en az alábbi megfontolások hasznosak lehetnek a kérdést el terjeszt bíróság számára.

73. A Cadbury Schweppes és Cadbury Schweppes Overseas ítéletre (C-196/04, EU:C:2006:544) való hivatkozással a kérdést el terjeszt bíróság úgy véli, hogy a Bíróság ítélkezési gyakorlata „nem egyértelm abban a kérdésben [...], hogy abban a helyzetben, amikor egy szolgáltatás ötlete egy magánszemélyhez köt dik, de a megvalósítása [...] további adottságoktól függ, amelynek megvalósítása egy másik tagállamban lehetséges, hogyan értelmezhet az ötletet adó, a know-how megalkotójaként megjelen magánszemély és a megvalósított szolgáltatást ténylegesen nyújtó vállalkozás mint jogi személy kapcsolata a visszaélésszer gyakorlat megvalósítása tekintetében”.

74. Amint azt a portugál kormány hangsúlyozza, az alapügy tárgyát képez adóel nyt a Magyarországon, illetve Madeirán (Portugália) – a Lalib letelepedési helyén – alkalmazandó héakulcsok közötti különbszet jelenti.

75. A tárgyaláson az alapeljárás felei meger sítették, hogy abban az id pontban – nevezetesen 2008 februárjában –, amikor a legels szerz dést kötötték a Lalibbal,(22) ezen adókulcsbeli különbszet 4% volt, hiszen ekkor a héakulcs Magyarországon 20% volt, Madeirán pedig 16%. E különbszet számomra elhanyagolhatónak t nik ahhoz, hogy a szóban forgó ügylet els dleges célját képezze, különös tekintettel arra a tényre, hogy a Halifax és társai ítélet (C-255/02, EU:C:2006:121) alapját képez ügymben a héalanyok által alkalmazott konstrukció a héal teljes levonhatóságát eredményezte, miközben e konstrukció hiányában semmiféle levonásra nem lett volna lehet ség.

76. Ráadásul a Lalib a Docler-csoporttól független társaság volt, amelyet nem a WebMindLicenses know-how-jának hasznosítása céljából hoztak létre. Hozzáteszem, hogy e társaság üzleti forgalmának fele az Unión kívül letelepedett igénybevev k részére nyújtott szolgáltatásokból keletkezett, amely szolgáltatások ennél fogva héamentesek voltak, függetlenül attól, hogy a szolgáltatásnyújtót Magyarországon vagy Portugáliában letelepedettnek kell-e tekinteni.

77. Mindenesetre a WebMindLicenses azt állítja, hogy a licenciaszerz dést az adóel ny megszerzését l teljesen eltér okokból kötötte.

78. Amint azt a jelen indítvány 23. pontjában kifejtettem, és amint arra a kérdést elterjesztő bíróság is rámutatott, a WebMindLicenses azt állítja, hogy a Lalib hasznosításba történő bevonását 2008-ban az indokolta, hogy a szóban forgó know-how-nak a Docler-csoporton belüli hasznosítása és az online tartalomszolgáltatás piaci terjeszkedése megrekedt amiatt a körülmény miatt, hogy a legnagyobb magyarországi bankkártya-elfogadó bankok abban az időszakban felnett tartalomszolgáltatókkal nem kötöttek bankkártya-elfogadási szerződést. Azok a bankok pedig, amelyek hajlandóak voltak ilyen típusú szolgáltatókkal szerződés megkötésére, nem tudták a bankkártya-elfogadást olyan technikai paraméterekkel biztosítani, amely az érintett honlapok működéséhez szükséges volt. Ráadásul, a Docler-csoporton belül nem volt meg sem az a kapcsolatrendszer, sem az a szaktudás, amely a honlapok nemzetközi szintű üzemeltetéséhez szükséges volt.

79. E körülményeknek – a kérdést elterjesztő bíróság általi vizsgálatuk fenntartása mellett – elegendőnek kellene lenniük annak kizárásához, hogy a szóban forgó licencszerződés aláírásának az adóellenőrzés megszerzése lett volna az elsődleges célja.

80. Ugyanis az a tény, hogy valamely, üzleti okokból lebonyolított ügylet egyúttal adóellenőrzéssel is jár, amely ellenőrzés akár jelentős is lehet, nem elegendő annak megállapításához, hogy „valamely vállalkozás csalárd módon részesül [az uniós] jog által biztosított ellenőrzésből”⁽²³⁾.

81. E tekintetben az RBS Deutschland Holdings ítélet (C-277/09, EU:C:2010:810) alapjául szolgáló ügyre utalnék, amely a lízingügyleteket terhelő azon adókkal volt kapcsolatos, amelyeket úgy strukturáltak át, hogy mind az Egyesült Királyságban, mind Németországban elkerüljék a héafizetési kötelezettséget. Mivel a szóban forgó lízingmegállapodások keretében lebonyolított ügyleteket az angol jog alapján szolgáltatásnyújtásnak minősítették, a brit adóhatóságok azokat úgy tekintették, mintha azokra Németországban került volna sor, vagyis ott, ahol a szolgáltatásnyújtó székhelye volt. Németországban, mivel a kérdéses ügyleteket a német jog szerint termékértékesítésnek tekintették, azokat az Egyesült Királyságban – vagyis ott, ahol a teljesítésre sor került – végbement ügyleteknek minősítették. Ennek az lett az eredménye, hogy a szóban forgó lízingügyletek ebben az ügyben nem keletkeztettek héabeszedésre vonatkozó jogot sem az Egyesült Királyságban, sem Németországban. A héafizetés azonban később az Egyesült Királyságban, a gépjármű értékesítés során megfizették.

82. Mindenesetre a Bíróság ezen ítélet 55. pontjában kizárta a visszaélés esetének fennállását, mivel úgy ítélte meg, hogy „a [héafizetés] 17. cikke (3) bekezdésének a) pontjában elismert [héafizetés] jog gyakorlása nem ellentétes a visszaélés szerző magatartás tilalmának elvével az alapügyben felmerültekhez hasonló olyan körülmények között, ahol a valamely tagállamban letelepedett vállalkozás úgy dönt, hogy egy másik tagállamban letelepedett leányvállalatán keresztül végez termékliázing ügyleteket az első tagállamban letelepedett harmadik személy társaság részére annak érdekében, hogy elkerülhesse az ezen ügyletek ellenértéke vonatkozásában a [héafizetést] annak következtében, hogy ezen ügyleteket az első tagállamban a második tagállamban teljesített bérleti szolgáltatás nyújtásaként, míg a második tagállamban az első tagállamban teljesített termékértékesítésként kezelik”⁽²⁴⁾.

83. Végül, ami a Cadbury Schweppes és Cadbury Schweppes Overseas ítélet (C-196/04, EU:C:2006:544) értelmében vett, tisztán mesterséges konstrukciókat illeti,⁽²⁵⁾ amelyek esetében „a szerződéses kikötéseket át kell minősíteni oly módon, hogy az a helyzet kerüljön visszaállításra, amely a visszaélés szerző gyakorlatot megtestesítő ügyletek hiányában állt volna

fenn”(26), meg kell jegyezni, hogy a gazdasági tevékenység tényleges folytatása megállapításának „olyan objektív és harmadik személyek által ellenőrizhető körülményeken kell nyugodnia, amelyek különösen [a szóban forgó társaság] üzlethelyiségek, személyzet és berendezési tárgyak formájában megnyilvánuló fizikai jelenlétének fokára vonatkoznak”(27).

84. A Lalib és a WebMindLicenses közötti ellenőrzési viszonyok megléte, ideértve annak a lehetőségét is, hogy a Gattyán Gy. Z. által adott tanácsokat kivétel nélkül követték, nem akadályozhatta a Lalibot abban, hogy Portugáliában ténylegesen is jelen legyen, és ott valós gazdasági tevékenységet folytasson.

85. Mindenesetre annak megállapításához, hogy a Lalib nem „fedő vállalkozás” vagy „postafiók” leányvállalat,(28) a magyar adóhatóságok a 904/2010 rendelet 7. cikkét is alkalmazhatták volna annak érdekében, hogy beszerezzék a portugál adóhatóságoktól az e kérdés eldöntéséhez szükséges információkat, amit nem tettek meg.

86. E tekintetben a portugál kormány írásbeli észrevételeiben hangsúlyozza, hogy a Lalib állandó, szabályos és önálló struktúrával rendelkezik, mind a humán erőforrásokat, mind a technikai eszközöket illetően, és adókötelezettségeinek Portugáliában szabályszerűen eleget tesz, miközben a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kiemelt Adó és Vám Felügyelőség szerint a WebMindLicenses csupán egyetlen ügyvezető, nevezetesen Gattyán Gy. Z.-t, valamint egy rész munkaidő jogtanácsost alkalmaz.

87. Így az 1–5. és a 7–9. kérdésre azt a választ javaslom adni, hogy az olyan licenciaszerződés megkötése, mint az alapeljárás tárgyát képezi, a héairányelv alkalmazásában csak akkor tekinthető visszaélésnek, ha elsődleges célja olyan adóelőny megszerzése, amely ellentétes lenne az irányelv rendelkezéseinek célkitűzéseivel, aminek megítélése a kérdést elterjesztő bíróság feladata.

B – A 6. kérdésre I: a kettős adóztatás veszélye

88. 6. kérdésével a kérdést elterjesztő bíróság azt szeretné megtudni, hogy amennyiben azt állapítaná meg, hogy joggal való visszaélés történt, az a tény, hogy a Lalib a héakötelezettségeinek Portugáliában eleget tett, akadályát képezné-e a WebMindLicenses arra való kötelezésének, hogy a héát Magyarországon fizesse meg.

89. Ha a kérdést elterjesztő bíróságnak azt kellene megállapítania, hogy visszaélés történt, úgy vélem, hogy a kettős adóztatás veszélye nem képezheti akadályát annak, hogy a magyar adóhatóságok átminősítsék a szóban forgó szolgáltatásnyújtás helyét, és úgy tekintsék, mintha az valójában Magyarországon lett volna.

90. Kétségtelen, hogy a Welmory-ítélet (C-605/12, EU:C:2014:2298) 42. pontjában a Bíróság kimondta, hogy „a szolgáltatásnyújtások teljesítési helyének kapcsoló elvét meghatározó rendelkezések célja egyrészt az olyan joghatósági összeütközések elkerülése, amelyek kettős adóztatáshoz vezethetnek, másrészt pedig a jövedelmek adóztatása elmaradásának elkerülése”(29).

91. Ugyanakkor, amint azt a Bizottság megjegyzi, a kettős adóztatás csak úgy kerülhet el, ha az uniós jog kötelező jelleggel elírja a tagállami adóhatóságok számára egymás határozatainak kölcsönös elismerését. Márpedig sem a héairányelv, sem a 904/2010 rendelet nem ír elő ehhez hasonló kötelezettséget.

92. Ezzel szemben, amint az a Halifax és társai ítéletb 1 (C-255/02, EU:C:2006:121) világosan kiderül, „amennyiben a visszaélés szer magatartás megállapításra került, az érintett ügyleteket át kell min síteni oly módon, hogy az a helyzet kerüljön visszaállításra, amely a visszaélés szer en végzett ügyletek hiányában fennállt volna”(30).

93. Ez azt jelenti, amint arra a magyar kormány és a Bizottság is utalt, hogy olyan esetben, amikor a visszaélés fennállását megállapítják, a héa kivetésének úgy kell megtörténnie, mintha a visszaélésre nem került volna sor. Az a tény, hogy héa kivetése megtörtént, ezen semmit nem változtat.(31)

94. Így a 6. kérdésre azt a választ javasolom adni, hogy a kett s adóztatás veszélye nem képezi akadályát annak, hogy valamely tagállam adóhatóságai átmin sítsék a szolgáltatásnyújtás helyét, és úgy tekintsék, mintha arra az területükön került volna sor.

C – A 16. és a 17. kérdéscr l: a tagállami adóhatóságok közötti együttm ködés

95. A kérdést el terjeszt bíróság 16. és 17. kérdése lényegében annak eldöntésére irányul, hogy az a tagállami adóhatóság, amely héatartozás fennállását állapítja meg, kérelemmel fordulhat-e a 904/2010 rendelet alapján annak a tagállamnak az adóhatóságához, amelyben az adóellen rzés alá vont adóalany már eleget tett héafizetési kötelezettségének, valamint hogy mi a következménye annak, ha az említett adóhatóság nem él ilyen kérelemmel.

96. Véleményem szerint az e kérdésekre adandó válasz igen egyszer : nincs ilyen kötelezettség.

97. Kétségtelen, amint arra a kérdést el terjeszt bíróság is utal, hogy a 904/2010 rendelet célja – a rendelet 7–12. cikkének megfelelő en – a tagállami adóhatóságok közötti együttm ködés és segítségnyújtás részletes szabályainak meghatározása, valamint az egymáshoz címzett kérelem alapján végbemen esetleges információcsere megkönnyítése.

98. Ugyanakkor, amint azt a Bizottság megjegyzi, a kérelem alapján történ információcsere keretében a kérelmez hatóság egyáltalán nem köteles ilyen kérelemmel fordulni valamely más tagállamhoz. Ugyanis ez az említett rendelet által számára biztosított jog, nem pedig kötelezettség.

99. Ezenfelül a rendelet nincs semmiféle kihatással azon alapelve, miszerint a tagállami adóhatóságok kötelesek az adóelkerülés és az adócsalás elleni küzdelemben részt venni. Amint arra Bizottság is rámutat, e küzdelem keretében, amint azt egyébként az adózás rendjér l szóló 2003. évi XCII. törvény 97. §-ának (4) és (6) bekezdése is el írja, a magyar adóhatóságok feladata beszerezni a visszaélés fennállását megállapító határozat indokolásához és meghozatalához szükséges bizonyítékokat, valamint eldönteni, hogy nem kell-e valamely másik tagállam adóhatóságaihoz kérelemmel fordulniuk.

100. Következésképpen a kérdést el terjeszt bíróság feladata eldönteni, hogy azok a bizonyítékok, amelyeken a magyar adóhatóságoknak a visszaélés fennállását megállapító határozata alapul, elegend ek-e e megállapítás alátámasztásához.

101. A 16. és 17. kérdésre tehát szerintem azt a választ kell adni, hogy a 904/2010 rendeletet úgy kell értelmezni, hogy az nem kötelezi a héatartozás fennállását észlel tagállami adóhatóságot arra, hogy kérelemmel forduljon azon tagállam adóhatóságához, amelyben az

adóellenrzés alá vont adóalany már eleget tett a héafizetési kötelezettségének. A kérdést elterjeszt bíróság feladata eldönteni, hogy azok a bizonyítékok, amelyeken a magyar adóhatóságoknak a visszaélést megállapító határozata alapul, elengedek-e az adótartozás fennállása megállapításának alátámasztásához.

D – A 10–15. kérdésr l: a párhuzamosan folyó büntet eljárásban titkos adatgyjtéssel megszerzett bizonyítékok felhasználása, az uniós jog és a Charta általános elveire figyelemmel

102. 10–15. kérdésével a kérdést elterjeszt bíróság arra szeretne választ kapni a Bíróságtól, hogy a párhuzamosan folyó és még le nem zárult büntet eljárás során titkos adatgyjtéssel beszerzett azon bizonyítékok adóhatóságok által történ felhasználása, amelyekhez az adóellenrzés alá vont társaság nem férhetett hozzá, és amely eljárás keretében t nem hallgatták meg, valamint e bizonyítékoknak az adóellenrzési határozat elleni keresetet elbíráló bíróság által történ felhasználása összhangban van-e az alapjogokkal, többek között az EEJE 8. cikkének (2) bekezdésével, a Charta 7., 8., 41., 47., 48. cikkével, 51. cikkének (1) bekezdésével és 52. cikkének (2) bekezdésével, valamint a védelemhez és a megfelelő ügyintézéshez való joggal.

103. Magától értendően e kérdések nem merülnek fel, ha a kérdést elterjeszt bíróság azt állapítja meg, hogy fennáll a joggal való visszaélés amiatt, hogy a WebMindLicenses és a Lalib által megkötött licenciaszerződés elsődleges célja olyan adóelőny megszerzése volt, amelynek megadása ellentétes lenne a héairányelv célkitűzéseivel.

104. Előljáróban emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság állandó ítélezési gyakorlata szerint „az uniós jogrendben biztosított alapvető jogokat az uniós jog által szabályozott valamennyi tényállásra alkalmazni kell, az ilyen tényállásokon kívül azonban nem. A Bíróság ennyiben emlékeztetett már arra, hogy a Chartára tekintettel nem mérlegelheti az olyan nemzeti szabályozást, amely nem tartozik az uniós jog keretei közé. Amennyiben azonban a nemzeti szabályozás az uniós jog hatálya alá tartozik, a Bíróság az elzetes döntéshozatali eljárásban köteles a kérdést elterjeszt bíróságnak minden olyan értelmezési szempontot megadni, amelyre annak szüksége van annak érdekében, hogy megítélhesse e szabályozás azon alapvető jogokkal való összeegyeztethetőségét, amelyeknek a tiszteletben tartását biztosítja”(32).

105. Ami a héairányelvet illeti, a Bíróság korábban már kimondta, hogy „az EUMSZ 325. cikk kötelezi a tagállamokat, hogy elrettent hatású és hatékony intézkedésekkel küzdjenek az Unió pénzügyi érdekeit sértő jogellenes tevékenységek ellen, különösen pedig elírja velük szemben, hogy az Unió pénzügyi érdekeit sértő csalás leküzdése érdekében ugyanazokat az intézkedéseket tegyék meg, mint amelyeket a saját pénzügyi érdekeiket sértő csalás leküzdésére tesznek”(33).

106. Márpedig, ezen ítélezési gyakorlat szerint, „mivel az Unió saját forrásai [...] magukban foglalják többek között a harmonizált héa uniós szabályok alapján megállapított alapjának alkalmazásából származó bevételeket, [helyesen: magukban foglalják többek között azon bevételeket, amelyek egy egységes mértéknek a héa uniós szabályok alapján megállapított harmonizált alapjára való alkalmazásából származnak,] közvetlen kapcsolat áll fenn egyrészt a héabevételeknek az alkalmazandó uniós jog tiszteletben tartásával történő beszedése, másrészt pedig a vonatkozó héa sajátforrás uniós költségvetés rendelkezésére bocsátása

között, mivel az el bbi beszédése során történt mulasztás potenciálisan az utóbbi csökkenéséhez vezet”(34).

107. Mivel a Bíróság az Åkerberg Fransson-ítélet (C-617/10, EU:C:2013:105) 27. és 28. pontjában kimondta, hogy az adóbírságok és héacsalás miatt indított büntető eljárások a héairányelv, különösen annak 273. cikke, és ennek következtében az uniós jog végrehajtásának min sülnek a Charta 51. cikkének (1) bekezdése értelmében, azt a következtetést kell levonni, amint azt a Bizottság is javasolja, hogy a jelen esetben alkalmazandó a Charta.

108. Tekintettel arra, hogy a jelen ügy a WebMindLicenses telefonbeszélgetéseinek lehallgatásával, e-mailjeinek lefoglalásával és adatmentésével, valamint azoknak vele szemben bizonyítékként történ felhasználásával kapcsolatos, a jelen ügyet el ször is a Charta 7.(35) és 8. cikke(36) szempontjából kell megvizsgálni, amelyek a magán- és családi élet tiszteletben tartásához való jogot, valamint a személyes adatok védelméhez való jogot hivatottak biztosítani. Ugyanis, miként azt a Bíróság a Volker und Markus Schecke és Eifert ítélet (C-92/09 és C-93/09, EU:C:2010:662) 47. pontjában kimondta, „[a Charta 8. cikke] szorosan kapcsolódik a Charta 7. cikkében szerepl , a magánélet tiszteletben tartásához való joghoz”.

109. E tekintetben emlékeztetni szeretnék arra, hogy „a magánélethez való jognak a személyes adatok védelméhez való jog tekintetében történ tiszteletben tartása – amelyet a Charta 7. és 8. cikke elismer – az azonosított vagy azonosítható természetes személyre vonatkozó valamennyi információra kiterjed (lásd különösen az EJEB, 2000. február 16-i Amann kontra Svájc ítéletet, *Ítéletek és Határozatok Tára* 2000-II, 65. pont, és az EJEB, 2000. május 4-i Rotaru kontra Románia ítéletet, *Ítéletek és Határozatok Tára* 2000-V, 43. pont), továbbá, hogy [...] a személyes adatok védelméhez való jog esetleges jogszer korlátozásainak olyanoknak kell lenniük, mint amelyekre az EJEE 8. cikkének keretében van lehet ség”(37).

110. Mivel a Charta 7. és 8. cikke az említett egyezmény 8. cikkének felel meg, az Emberi Jogok Európai Bíróságának e tárgykörre vonatkozó ítélkezési gyakorlata hasznos lehet a jelen ügy szempontjából, figyelembe véve, hogy „[a]mennyiben e Charta olyan jogokat tartalmaz, amelyek megfelelnek az [EJEE]-ben biztosított jogoknak, akkor e jogok tartalmát és terjedelmét azonosnak kell tekinteni azokéval, amelyek az említett egyezményben szerepelnek”, és ez „nem akadályozza meg azt, hogy az Unió joga kiterjedtebb védelmet nyújtson”(38).

111. El ször is, ami a Charta 7. és 8. cikkének személyi hatályát illeti, előljáróban meg kell jegyezni, hogy mind a Bíróságnak,(39) mind az Emberi Jogok Európai Bíróságának az ítélkezési gyakorlata(40) szerint a magánélet fogalmát úgy kell értelmezni, hogy az magában foglalja a jogi személyek szakmai és üzleti tevékenységét is.

112. Következésképpen a Charta 7. és 8. cikke, valamint az EJEE 8. cikke egyaránt vonatkozik a természetes, illetve a jogi személyekre.

113. A Charta 7. és 8. cikke, valamint az EJEE 8. cikke által biztosított védelem szintjét illet en az Emberi Jogok Európai Bíróságának ítélkezési gyakorlatára kell hivatkoznom.

114. Ezen ítélkezési gyakorlat szerint, „az elektronikus adatok kifürkészését és lefoglalását az [EJEE 8. cikke] értelmében vett »magánélet« és »levelezés« tiszteletben tartásához való jogba való beavatkozásként kell értékelni”(41). Ráadásul „a Bíróság már több ízben megállapította, hogy a telefonbeszélgetések lehallgatása a 8. cikk alkalmazási körébe tartozik, hiszen az mind a magánélet, mind a levelezés tiszteletben tartásához való joghoz kapcsolódik”(42).

115. Az ehhez hasonló beavatkozások sértik a 8. cikket, „kivéve, ha azokra a »törvényben meghatározott esetekben« kerül sor, azok az [e cikk] (2) bekezdésére figyelemmel valamely törvényes célt vagy célokat szolgálnak, továbbá e cél(ok) eléréséhez »egy demokratikus társadalomban szükséges[ek]«”(43). E feltételeket a Charta 52. cikkének (1) bekezdése szintén tartalmazza.(44)

116. Ami az első feltételt illeti, a kérdést elterjesztő bíróság feladata megvizsgálni, hogy a szóban forgó beavatkozást a törvény írja-e elő, ami úgy történik, hogy maga a kérdést elterjesztő bíróság szerint jelen esetben így van.

117. Ami a második feltételt illeti, számomra úgy történik, hogy a szóban forgó beavatkozás, amelyre az adózással kapcsolatos visszaélések, az adócsalás és az adóelkerülés elleni küzdelem keretében került sor, törvényes célt szolgál.

118. A harmadik feltételt illetően – amely valójában az arányosság elvének alkalmazását jelenti, és amelynek vizsgálata a kérdést elterjesztő bíróság hatáskörébe tartozik – az Emberi Jogok Európai Bíróságának ítélkezési gyakorlata tartalmaz néhány hasznos iránymutatást a jelen ügy elbírálásához.

119. Ugyanis a Sociétés Colas Est és társai kontra Franciaország ügynek, valamint a Vinci Construction és GTM Génie Civil et Services kontra Franciaország ügynek, akár csak a jelen ügynek, az uniós jog végrehajtása, közelebb a versenyjog valamely tagállam általi végrehajtása volt a tárgya.

120. A Sociétés Colas Est és társai kontra Franciaország ügyben, miután a szakipari vállalkozások országos érdekképviseleti szervezete (SNSO) feljelentést tett néhány jogellenes gyakorlatot folytató nagy építőipari céggel szemben, az érintett központi szakhatóság az állami beruházások terén tevékenységet folytató cégek gyakorlatára vonatkozóan széles körű közigazgatási vizsgálat (nyomozás) lefolytatására kérte fel a nyomozati szerv országos igazgatóságát. E nyomozás keretében 56 társaságnál került sor beavatkozásra, amelyek során a nyomozók több ezer dokumentumot foglaltak le az 1945. június 30-i 45-1484. sz. rendeletnek megfelelően, amely mindehhez nem írta elő bírósági engedély szükségességét.

121. Az Emberi Jogok Európai Bírósága azt állapította meg, hogy „bár a versenyellenes magatartást alátámasztó bizonyítékok eltüntetésének vagy meghamisításának elkerülése érdekében végzett nyomozati cselekmények terjedelme indokolta a felperesek lakásaiba történő, vitatott behatolást, ezenfelül az is szükséges lett volna, hogy a tárgykörre vonatkozó jogi szabályozás és gyakorlat megfelelő és kellő garanciákat nyújtson a visszaélésekkel szemben”(45).

122. Márpedig ez alkalommal az említett bíróság „[azt] állapította meg, hogy] a jelen esetben ez nem teljesült. Ugyanis a [...] tényállás megvalósulásának idején, az illetékes hatóság nagyon széles hatáskörrel rendelkezett, ami az 1945. évi rendelet alapján lehetővé tette számára, hogy kizárólag a vitatott nyomozati cselekmények célszerűségét, számát,

id tartalmát és terjedelmét értékelje. Ráadásul a vitatott nyomozati cselekményeket elzetes bírói engedély nélkül végezték, a bünyyi rend rség rend rtisztjének jelenléte nélkül. E körülményekre tekintettel, mégha vélelmezzük is, hogy a beavatkozásra vonatkozó jog a jogi személyek üzlethelyiségei esetében szélesebb lehet [...], [ugyanezen] bíróság úgy véli, hogy a fentebb írt részletes szabályokra tekintettel a versenyjog területén végzett, vitatott nyomozati cselekményeknek a kit zött törvényes célokkal szoros arányban kell állniuk”(46).

123. Az említett bíróság így azt állapította meg, hogy „megsértették az [EJEE] 8. cikkét”(47).

124. Akárcsak a Société Colas Est és társai kontra Franciaország ügy, a Vinci Construction és GTM Génie Civil et Services kontra Franciaország ügy is a Versenyjogi, Fogyasztóvédelmi és Csalások elleni küzdelem F igazgatóság (DGCCRF) által folytatott nyomozással volt kapcsolatos, amely az állami kórházak felújítására kiírt közbeszerzési eljárások kapcsán felmerült, az EUMSZ 101. cikk által tiltott kartell gyanúja alapján járt el.

125. A nyomozás során, ezúttal nyomozati bírói engedély alapján, a DGCCRF tisztvisel i számos iratot és számítógépes fájlt foglaltak le, valamint a nyomozás alá vont társaságok egyes alkalmazottainak elektronikus levelezésének egészét. A lefoglalások masszív és különbségtétel nélküli módon zajlottak, és több ezer számítógépes iratra terjedtek ki. Ráadásul a lefoglalt iratok közül számosnak semmiféle köze nem volt a nyomozáshoz, illetve azok az ügyvédi titoktartásra vonatkozó szabályok hatálya alá tartoztak.

126. Ami a lefoglalás terjedelmét illeti, az Emberi Jogok Európai Bírósága kimondta, hogy az a körülmény, hogy kell képpen pontos, a fájlok nevét, nagyságát, származását és digitális ujjlenyomatát feltüntet eltárt készítettek, és azt a lefoglalt iratokról készült másolatokkal együtt átadták a nyomozás alá vont társaságoknak, kizárta a lefoglalások masszív és különbségtétel nélkülinek való min sítését. A lefoglalás terjedelme így nem volt ellentétes az EJEE 8. cikkével.(48)

127. Ezzel szemben az ügyvédi titoktartás körébe tartozó iratok lefoglalását illet en az Emberi Jogok Európai Bírósága el ször is kiemelte, hogy „abban az id szakban, amelynek során a szóban forgó m veletek folytak, a felperesek nem ismerhették meg a lefoglalt iratok tartalmát, és azok lefoglalásának helyénvalóságát sem vitathatták. Márpedig az említett bíróság álláspontja szerint, amennyiben a nyomozás tárgyán kívül es – és *a fortiori* az ügyvédi titoktartás körébe tartozó – iratok lefoglalása nem kerülhet el, a felperesek részére *a posteriori* konkrét és hatékony módon biztosítani kellett volna, hogy értékelhessék azok szabályszer ségét. Az olyan jogorvoslati kérelemnek, mint a kereskedelmi törvénykönyv L. 450-4. cikkében említett, adott esetben lehet vé kellett tennie számukra az érintett iratok helyreállítását vagy azok végleges törlését, hiszen elektronikus fájlokról volt szó”(49).

128. E tekintetben az Emberi Jogok Európai Bírósága úgy ítélte meg, hogy „a nyomozással semmiféle kapcsolatban nem álló vagy az ügyvédi titoktartás körébe tartozó, pontosan beazonosítható iratok lefoglalására vonatkozó megalapozott állítások alapján eljáró bíró(ság) feladata ezen iratok sorsáról dönteni a lefoglalásuk arányosságának konkrét vizsgálatát követ en, és adott esetben azok visszaszolgáltatását elrendelni. Márpedig a[z említett] bíróság megállapítja, hogy a jelen ügyben, jóllehet a felperesek éltek a számukra a törvény által biztosított [a nyomozati bíró el tti] keresetindítási joggal, ez utóbbi, bár figyelembe vette, hogy a nyomozók által lefoglalt iratok között szerepel egy ügyvédt l származó levélváltás is, mindössze a vitatott lefoglalások formális kereteinek szabályszer ségét értékelte, a lefolytatandó konkrét vizsgálat elvégzése nélkül”(50).

129. Ennek alapján az Emberi Jogok Európai Bírósága úgy ítélte meg, hogy „megsértették az [EJEE] 8. cikkét”(51).

130. Ezen elveknek a jelen ügyre való alkalmazását illetően emlékeztetni kell arra, hogy a tárgyaláson a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kiemelt Adó és Vám Főigazgatóság és a magyar kormány jelezte, hogy a telefonbeszélgetések lehallgatását nyomozati bíró engedélyezte (úgy tennék, anélkül hogy a WebMindLicenses ezen engedély meglétére számíthatott volna, illetve azt vitathatta volna), míg az e-mailek lefoglalását és adatainak mentését a WebMindLicenses irodáiban lévő számítógépek lefoglalása útján biztosították, bírói engedély nélkül.

131. A Bíróságon megtartott tárgyaláson folyó vita során az derült ki, hogy a magyar hatóságok betekintést engedtek a WebMindLicenses részére az adóellenőrzés tárgyában hozott határozatuk alátámasztásaként bizonyítékként felhasznált telefonbeszélgetések lehallgatási jegyzőkönyveibe és az e-mailekbe, a WebMindLicensesnek lehetősége volt arra, hogy tiltassa a magyar adóhatóságok meghallgassák a szóban forgó bizonyítékokkal kapcsolatban, még a 2013. október 8-án kelt határozat meghozatala előtt, továbbá hogy a WebMindLicensesnek lehetősége volt e határozattal szemben keresetet indítani.

132. A kérdést elterjesztő bíróság által elvégzendő vizsgálat szükségességének fenntartása mellett számomra úgy tennék, hogy az e-mailek bírói engedély nélküli lefoglalása és az a tény, hogy a WebMindLicenses nem számíthatott meg arról, hogy volt-e ilyen engedély a telefonbeszélgetések lehallgatására, illetve hogy nem vitathatta azt, nem tartja tiszteletben a Charta 52. cikkének (1) bekezdésében foglalt arányosság elvét.

133. Ezenkívül felmerülhet az a kérdés is, hogy a héacsalás és a héaelkerülés elleni küzdelem szempontjából a WebMindLicenses helyiségeiben végzett egyszeri ellenőrzés vagy a portugál adóhatóságok együttműködésének kérése a Lalibbal kapcsolatban lehetővé tette volna-e valamennyi szükséges információ beszerzését, aminek vizsgálata a kérdést elterjesztő bíróság feladata.

134. Ha a kérdést elterjesztő bíróság a Charta 7. és 8. cikkének megsértését állapítja meg, akkor ki kell zárnia a jogellenesen beszerzett vagy jogellenesen felhasznált bizonyítékokat a vizsgálatból.

135. Ez esetben rá hárul annak vizsgálata is, hogy az elfogadható bizonyítékok elegendőek-e az adóellenőrzés tárgyában hozott határozat alátámasztásához, valamint adott esetben hatályon kívül kell helyeznie a határozatot, és el kell rendelnie a beszédett hűségkamatokkal együtt történő visszatérítését.

136. Végül, ami a WebMindLicenses által a Chartának „A megfelelő ügyintézéshez való jog” című 41. cikke alapján elterjesztett érveket illeti, megjegyzendő, hogy nyilvánvaló eltérés van egyrészt a H. N. ítélet (C-604/12, EU:C:2014:302, 49. és 50. pont), másrészt a Cicala-ítélet (C-482/10, EU:C:2011:868, 28. pont), az YS és társai ítélet (C-141/12 és C-372/12, EU:C:2014:2081, 67. pont), valamint a Mukarubega-ítélet (C-166/13, EU:C:2014:2336, 43. és 44. pont) között.

137. Bár a H. N.-ítélet (C-604/12, EU:C:2014:302) 49. és 50. pontjában a Bíróság negyedik tanácsa úgy tennék, hogy azt a megközelítést fogadta el, hogy az említett 41. cikk olyan esetben is alkalmazandó a tagállamokra, amikor azok az uniós jogot hajtják végre, a harmadik és az

ötödik tanács a jelen indítvány 129. pontjában idézett három másik ítéletében elvetette ezt a megközelítést.

138. Mindenesetre, amint azt a Bíróság az YS és társai ítélet (C-141/12 és C-372/12, EU:C:2014:2081) 68. pontjában kimondta, „[a Charta 41. cikkében] szereplő megfelelő ügyintézéshez való jog az uniós jog egyik alapelvét fejezi ki (H. N. ítélet, C-604/12., EU:C:2014:302, 49. pont). Mindazonáltal a kérdést elterjesztő bíróságok [az ezen] ügyekben feltett kérdéseikkel nem ezen alapelv értelmezését kérik, hanem azt kívánják megtudni, hogy a Charta 41. cikke alkalmazható-e az Unió tagállamaira”. Ugyanakkor ez nem képezi akadályát annak, hogy a Bíróság felvilágosítást adjon a kérdést elterjesztő bíróság számára a szóban forgó alapelv értelmezésével és értékelésével kapcsolatban.

139. Mindenesetre megjegyzendő, hogy a jelen esetben úgy tűnik, hogy sem az említett 41. cikk, sem az említett alapelv megsértése nem állapítható meg.

140. Ugyanis, miként azt a jelen indítvány 28. pontjában kifejtettem, a tárgyaláson a WebMindLicenses elismerte, hogy az első fokú adóhatóság 2013 augusztusában, tehát még a 2013. október 8-án kelt határozat meghozatala előtt megküldte a részére a büntető eljárás keretében beszerzett bizonyítékokat mellékletként tartalmazó jegyzőkönyvet, és e bizonyítékokkal kapcsolatban e hatóság biztosította számára a meghallgatáshoz való jogot.

141. Következésképpen a 10–15. kérdésre azt a választ kell adni, hogy a bizonyítékoknak a hétéves társasági adóval párhuzamosan folyó büntető eljárásban telefonbeszélgetések lehallgatásával, valamint e-mailek lefoglalásával és adatmentésével történő beszerzése (titkos adatgyűjtés) csak akkor egyeztethető össze a Charta 7. és 8. cikkével, ha azt törvény írja elő, törvényes célt szolgál, és arányos, aminek vizsgálata a kérdést elterjesztő bíróság feladata.

VI – Véggöveketek

142. Következésképpen azt javaslom, hogy a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság által előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekre a Bíróság a következő válaszokat adja:

1) Az olyan licencszerzés megkötése, mint az alapeljárás tárgyát képező, a közös hozzáadottértékadó-rendszerrel szülő, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv alkalmazásában csak akkor tekinthető visszaélésnek, ha elsődleges célja olyan adóellenesség megszerzése, amely ellentétes lenne az irányelv rendelkezéseinek célkitűzéseivel, aminek a megítélése a kérdést elterjesztő bíróság feladata.

2) A kettős adóztatás veszélye nem képezi akadályát annak, hogy valamely tagállam adóhatóságai átminősítsék a szolgáltatásnyújtás helyét, és úgy tekintsék, mintha arra az területükön került volna sor.

3) A hozzáadottértékadó területén történő közigazgatási együttműködésről és csalás elleni küzdelemről szülő, 2010. október 7-i 904/2010/EU tanácsi rendeletet (átdolgozás) úgy kell értelmezni, hogy az nem kötelezi a hozzáadottértékadó-tartozás fennállását észlelő tagállami adóhatóságot arra, hogy kérelemmel forduljon azon tagállam adóhatóságához, amelyben az adóellenőrzés alá vont adóalany már eleget tett az említett hozzáadottértékadó-fizetési kötelezettségének. A kérdést elterjesztő bíróság feladata eldönteni, hogy azok a bizonyítékok, amelyeken a magyar adóhatóságoknak a visszaélést megállapító határozata alapul, elégedőek-e ezen adótartozás fennállása megállapításának alátámasztásához.

4) A bizonyítékoknak a hozzáadottértékadó-ellen rzéssel párhuzamosan folyó büntet eljárásban telefonbeszélgetések lehallgatásával, valamint e-mailek lefoglalásával és adatmentésével történ beszerzése (titkos adatgy jtés) csak akkor egyeztethet össze az Európai Unió Alapjogi Chartájának 7. és 8. cikkével, ha azt törvény írja el , törvényes célt szolgál, és arányos, aminek vizsgálata a kérdést el terjeszt bíróság feladata.

1 – Eredeti nyelv: francia.

2 – HL L 347., 1. o.

3 – HL L 268., 1. o.

4 – A know-how egy internetes interaktív kommunikációs rendszerb l áll, amely magában foglal egy komplex fizetési-elszámolási rendszert, és lehet vé teszi feln tt tartalmat szolgáltató szórakoztató m sorok valósidej közvetítését.

5 – Kb. 33,8 millió euró.

6 – Kb. 32,9 millió euró.

7 – Kb. 25,4 millió euró.

8 – Kb. 9,5 millió euró.

9 – A vitatott id szakban a héakulcs Portugáliában 15% volt. Magyarországon ugyanez az adókulcs 25% volt, de 2009. július 1-jét l 20%-ra csökkentették.

10 – E vonatkozásban a jelen indítvány 16., 17. és 22. pontjában ismertetett tények alapján nem foglalok állást a többi adónem tekintetében a visszaélésszer jellelleg fennállásának kérdését illet en.

[11](#) – Lásd még ebben az értelemben: Part Service ítélet (C-425/06, EU:C:2008:108, 42. pont); Weald Leasing ítélet (C-103/09, EU:C:2010:804, 29. és 30.pont); RBS Deutschland Holdings ítélet (C-277/09, EU:C:2010:810, 49. pont); Tanoarch-ítélet (C-504/10, EU:C:2011:707, 52. pont); Newey-ítélet (C-653/11, EU:C:2013:409, 46. pont).

[12](#) – Halifax és társai ítélet (C-255/02, EU:C:2006:121, 80. pont).

[13](#) – Part Service ítélet (C-425/06, EU:C:2008:108, 62. pont).

[14](#) – Newey-ítélet (C-653/11, EU:C:2013:409, 46. pont). Lásd még ebben az értelemben: Cadbury Schweppes és Cadbury Schweppes Overseas ítélet (C-196/04, EU:C:2006:544, 55. pont) (a közvetlen adózást illet en); Ampliscientifica és Amplifin ítélet (C-162/07, EU:C:2008:301, 28. pont); Tanoarch-ítélet (C-504/10, EU:C:2011:707, 51. pont) (a héát illet en).

[15](#) – Cadbury Schweppes és Cadbury Schweppes Overseas ítélet (C-196/04, EU:C:2006:544, 66. pont).

[16](#) – Lásd a héairányelv 2009. július 24-t l 2009. december 31-ig hatályos változatának 56. cikke (1) bekezdésének k) pontját, és ugyanezen irányelv 2010. január 1-jét l 2012. december 31-ig hatályos változatának 59. cikke (1) bekezdésének k) pontját.

[17](#) – Halifax és társai ítélet (C-255/02, EU:C:2006:121, 74. pont).

[18](#) – Amennyiben létezik ilyen, és a szóban forgó szolgáltatást e székhelyr l nyújtják. Lásd a héairányelv 2009. július 24-t l 2009. december 31-ig hatályos változatának 43. cikkét, és ugyanezen irányelv 2010. január 1-jét l 2012. december 31-ig hatályos változatának 45. cikkét.

[19](#) – Lásd még ennek szellemében a Centros-ítéletet (C-212/97, EU:C:1999:126, 27. pont), amelyben a Bíróság kimondta, hogy „nem tekinthet a letelepedési joggal való visszaélésnek önmagában az, ha a tagállam állampolgára, aki társaságot akar alapítani, azt a tagállamot

választja, amelynek társasági jogi szabályai számára a legkevésbé szigorúnak tartanak, és más tagállamban alapít fióktelepet. Ugyanis az a jog, hogy valamely tagállam jogszabályaival összhangban társaságot lehessen létrehozni, valamint valamely másik tagállamban fióktelepet lehessen alapítani, szerves része az egységes piacon a Szerződés által biztosított letelepedési szabadság gyakorlásának”. Lásd még a közvetlen adóztatást illetően a Cadbury Schweppes és Cadbury Schweppes Overseas ítélet (C-196/04, EU:C:2006:544) 49. pontját („az abból származó esetleges elny, hogy a leányvállalat székhelye szerinti, az anyavállalat alapításának helye szerinti tagállamtól eltérő másik tagállamban kevésbé magas a leányvállalatot terhel adószint, önmagában nem teszi lehetővé az elz tagállam számára, hogy ezt az elnyt az anyavállalat kevésbé kedvező adójogi kezelésével egyenlítse ki”) és 50. pontját („nem alapozhatja meg az adókijátszás általános vélelmét, és nem igazolhatja a Szerződésben biztosított alapvető szabadságot sértő intézkedést pusztán az a körülmény, hogy a belföldi illetégs társaság másik tagállamban telephelyet, például leányvállalatot létesít”).

[20](#) – RBS Deutschland Holdings ítélet (C-277/09, EU:C:2010:810, 53. pont). Lásd még ebben az értelemben: Halifax és társai ítélet (C-255/02, EU:C:2006:121, 73. pont); Part Service ítélet (C-425/06, EU:C:2008:108, 47. pont); Weald Leasing ítélet (C-103/09, EU:C:2010:804, 27. pont). A közvetlen adóztatást illetően lásd analógia útján: Cadbury Schweppes és Cadbury Schweppes Overseas ítélet (C-196/04, EU:C:2006:544, 69. pont).

[21](#) – Ampliscientifica és Amplifin ítélet (C-162/07, EU:C:2008:301, 28. pont). A kiemelés tőlem származik. Lásd még ebben az értelemben: RBS Deutschland Holdings ítélet (C-277/09, EU:C:2010:810, 51. pont); Tanoarch-ítélet (C-504/10, EU:C:2011:707, 51. pont); Newey-ítélet (C-653/11, EU:C:2013:409, 46. pont).

[22](#) – Lásd a jelen indítvány 15. pontját.

[23](#) – Halifax és társai ítélet (C-255/02, EU:C:2006:121, 69. pont). Kiemelés tőlem.

[24](#) – Hozzáteszem, hogy a jelen ügyben a héát a szolgáltatásnyújtásokkal érintett két tagállam közül az egyikben megfizették.

[25](#) – Lásd 63–71. pont.

[26](#) – Newey-ítélet (C-653/11, EU:C:2013:409, 50. pont). Lásd még ebben az értelemben: Halifax és társai ítélet (C-255/02, EU:C:2006:121, 98. pont).

[27](#) – Cadbury Schweppes és Cadbury Schweppes Overseas ítélet (C-196/04, EU:C:2006:544, 67. pont).

[28](#) – Uo. 68. pont.

[29](#) – Lásd még ebben az értelemben: ADV Allround ítélet (C-218/10, EU:C:2012:35, 27. pont).

[30](#) – 98. pont.

[31](#) – Emlékeztetek arra, hogy bár fennállhat kettős adóztatás esete, előfordulhat az adóztatás teljes hiánya is, amint az RBS Deutschland Holdings ítélet (C-277/09, EU:C:2010:810) alapjául szolgáló ügyben történt. Ebben az esetben a tagállam nem mondhatja le a haza kivetésével kapcsolatos jogáról egy olyan ügylet esetében, amely egyébként nem szerepel a rendszerében, „pusztán azzal az indokkal, hogy ezek az ügyletek után a második tagállamban nem fizettek [haza]-t” (lásd ugyanott, 46. pont).

[32](#) – Åkerberg Fransson-ítélet (C-617/10, EU:C:2013:105, 19. pont). Lásd még ebben az értelemben: ERT-ítélet (C-260/89, EU:C:1991:254, 42. pont); Kremzow-ítélet (C-299/95, EU:C:1997:254, 15. pont); Annibaldi-ítélet (C-309/96, EU:C:1997:631, 13. pont); Roquette Frères ítélet (C-94/00, EU:C:2002:603, 25. pont); Sopropé-ítélet (C-349/07, EU:C:2008:746, 34. pont); Dereci és társai ítélet (C-256/11, EU:C:2011:734, 72. pont); Vinkov-ítélet (C-27/11, EU:C:2012:326, 58. pont).

[33](#) – Åkerberg Fransson-ítélet (C-617/10, EU:C:2013:105, 26. pont). Lásd még ebben az értelemben: SGS Belgium és társai ítélet (C-367/09, EU:C:2010:648, 40–42. pont).

[34](#) – Åkerberg Fransson-ítélet (C-617/10, EU:C:2013:105, 26. pont). Lásd még ebben az értelemben: Bizottság kontra Németország ítélet (C-539/09, EU:C:2011:733, 72. pont).

[35](#) – „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát és kapcsolattartását tiszteletben tartsák.”

[36](#) – E cikk az (1) bekezdésében úgy rendelkezik, hogy „[m]indenkinek joga van a rá vonatkozó személyes adatok védelméhez”.

[37](#) – Volker und Markus Schecke és Eifert ítélet (C-92/09 és C-93/09, EU:C:2010:662, 52. pont). Lásd még ebben az értelemben: Varec-ítélet (C-450/06, EU:C:2008:91, 48. pont). Az EJEE 8. cikke úgy rendelkezik, hogy „[m]indenkinek joga van arra, hogy magán- és családi életét, lakását és levelezését tiszteletben tartsák.”

[38](#) – A Charta 52. cikkének (3) bekezdése. Lásd még ebben az értelemben: Volker und Markus Schecke és Eifert ítélet (C-92/09 és C-93/09, EU:C:2010:662), 51. és 52. pont.

[39](#) – Lásd: Roquette Frères ítélet (C-94/00, EU:C:2002:603, 29. pont); Varec-ítélet (C-450/06, EU:C:2008:91, 48. pont). Kétségtelen, hogy a Volker und Markus Schecke és Eifert ítélet (C-92/09 és C-93/09, EU:C:2010:662) 53. pontjában a Bíróság kimondta, hogy „a jogi személyek csak annyiban részesülhetnek az ilyen [a közös agrárpolitika finanszírozásáról szóló, 2005. június 21-i 1290/2005/EK tanácsi rendelet (HL L 209., 1. o.) 44a. cikkében, valamint az e cikket végrehajtó, az 1290/2005/EK rendeletnek az Európai Mezőgazdasági Garanciaalapról (EMGA) és az Európai Mezőgazdasági Vidékfejlesztési Alapról (EMVA) származó pénzeszközök kedvezményezettjeire vonatkozó információk nyilvánosságra hozatalának tekintetében történő alkalmazása részletes szabályainak megállapításáról szóló, 2008. március 18-i 259/2008/EK bizottsági rendeletben (HL L 76., 28. o.) elírt közzététel általi] nevesítéssel szembeni, a Charta 7. és 8. cikke szerinti védelemben, amennyiben a jogi személy hivatalos neve alapján azonosítható egy vagy több természetes személy”. Ugyanakkor a tárgykörre vonatkozó ítélkezési gyakorlat jelentős fejlődésen ment keresztül, hiszen a Bíróság elismerte, hogy a jogi személyeket is megilleti a Charta 7. és 8. cikke szerinti védelem. Ugyanis a Digital Rights Ireland és társai ítélet (C-293/12 és C-594/12, EU:C:2014:238) 32–37. pontjában a Bíróság nem szűkítette le e cikkek hatályát az első felperes tekintetében, annak ellenére, hogy a Digital Rights Ireland Ltd írásszerű társaság volt, amely az e cikkek alapján nem megilletett jogokra hivatkozott (lásd ezen ítélet 17. és 18. pontját).

[40](#) – Lásd: az EJEB, Société Colas Est és társai kontra Franciaország ítélet, *Ítéletek és Határozatok Tára* 2002-III, 41. §, valamint Buck kontra Németország ítélet, *Ítéletek és Határozatok Tára* 2005-I, 31. §. Lásd még ebben az értelemben: 2005. szeptember 27-i Sallinen és társai kontra Finnország ítélet, 70. §; 2013. március 14-i Bernh Larsen Holdings AS és társai kontra Norvégia ítélet, 104. §; 2013. április 18-i Saint-Paul Luxembourg SA kontra Luxemburg ítélet, 37. §, valamint 2013. július 15-i Ernst és társai kontra Belgium ítélet, 109. §. Az *Ítéletek és Határozatok Tárában* közzé nem tett ítéletek az említett bíróság internetes honlapjáról érhetők el: <http://hudoc.echr.coe.int/sites/eng/Pages/search.aspx#>.

[41](#) – Az EJEB, 2015. április 2-i Vinci Construction és GTM Génie Civil et Services kontra Franciaország ítélet, 63. §. Lásd még ebben az értelemben: az EJEB, 2005. szeptember 27-i Sallinen és társai kontra Finnország ítélet, 71. §; 2006. június 29-i Weber és Saravia kontra Németország ítélet, 77. §; Wieser és Bicos Beteiligungen GmbH kontra Ausztria ítélet, *Ítéletek és Határozatok Tára* 2007-IV, 43. §, valamint 2012. július 3-i Robathin kontra Ausztria ítélet, 39. §.

[42](#) – Az EJEB, P. G. és J. H. kontra Egyesült Királyság ítélet, *Ítéletek és Határozatok Tára* 2001-IX, 59. §.

[43](#) – Az EJEB, 2015. április 2-i Vinci Construction és GTM Génie Civil et Services kontra Franciaország ítélet, 64. §.

[44](#) – Lásd: Volker und Markus Schecke és Eifert ítélet (C-92/09 és C-93/09, EU:C:2010:662), 65. pont.

[45](#) – Az EJEB, Sociétés Colas Est és társai kontra Franciaország ítélet, *Ítéletek és Határozatok Tára* 2002-III, 48. §.

[46](#) – Uo., 49. §.

[47](#) – Uo., 50. §.

[48](#) – Az EJEB 2015. április 2-i Vinci Construction és GTM Génie Civil et Services kontra Franciaország ítélete, 76. §.

[49](#) – Uo., 78. §.

[50](#) – Uo., 79. §.

[51](#) – Uo., 80. §.
